

ஏற் வெழுய்த் டு மேவதையு

ஓ.கே. குணாதன்

D. Day

1990. 10

ବିଜ୍ଞାନ

卷之三

၁၆၀၈၊ ၁၇၀၈

രേം വെള്ളുമ്പൻ ട്രൗ തേവന്നേയൻ

ஓ.கே. குணநாதனின் நால் வழவங்கள்

1. விடிவைத்தேடி (நாவல்)
2. நகைச்சுவைக் கதைகள்
3. ஊமை நெஞ்சின் சொந்தம் (மறுபதிப்பு நாவல்)
4. வீர ஆனந்தன் (சிறுவர் நாவல்)
(வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது பெற்று)
5. சுதந்திரம் (சிறுவர் நாவல்)
(வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது பெற்று)
6. மாயக்கிழவி (சிறுவர் நாவல்)
(யாற் இலக்கிய வட்ட சாகித்திய விருது பெற்று)
7. நரியின் தந்திரம் (சிறுவர் கதைகள்)
(வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதும், யாற் இலக்கிய வட்ட சாகித்திய விருதும் பெற்று)
8. ஒரு துளி..... (நாவல்)
(இந்தியாவின் தேவபிள் கண்ணிச் சஞ்சிகைப் பரிசு பெற்று)
9. வவனியாவும் இலக்கிய வளர்ச்சியும் (ஆய்வு)
10. தர்மத்தின் வெற்றி (சிறுவர் நாவல்)
(தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்ற சிறுவர் இலக்கிய விருது பெற்று)
11. குட்டி அணில் (சிறுவர் கதை)
(ஆரம்பக் கல்வி வாசிப்புக் கல்வி நூலானது)
12. வெள்ளைக் குதிரை (சிறுவர் நாவல்)
(இவங்கை அரசு தேசிய சாகித்திய விருதும் வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதும் பெற்று)
13. ஐயோ! காடு எரியது...! (சிறுவர் கதை)
(தேசிய நூல்விருத்தி சபையின் 2003ம் ஆண்டுக்கான சிறந்த பிரதி)
14. ஆடித்தீ (பேர்க்கால நாவல்)
15. மாவீரன் புள்ளிமான் (சிறுவர் நாவல்)
(இவங்கை அரசு தேசிய சாகித்திய விருதும் வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதும் பெற்று)
16. குயில் அம்மா (சிறுவர் கதை)
(இவங்கை அரசு உத்தியோகத்தாக்களுக்கான சிறுவர் இலக்கிய விருது பெற்று)
17. சங்கருக்குப் பிறந்த நாள் (சிறுவர் கதை)
(இவங்கை அரசு உத்தியோகத்தாக்களுக்கான சிறுவர் இலக்கிய விருது பெற்று)
18. Tender Legs (Children Literature)
19. பிஞ்சக் கால்கள் (சிறுவர் கதை)
(இவங்கை அரசு உத்தியோகத்தாக்களுக்கான சிறுவர் இலக்கிய விருது பெற்று)
20. நாளைய தீனில்.... (சிறுகதைத் தொகுதி)
(கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது பெற்று)
21. அம்மா (சிறுவர் கதை)
(தேசிய சிறுவர் ஆண்டு - 2006க்கான சிறந்த பிரதி)
22. மரம் வெட்டியும் ஒரு தேவதையும் (சிறுவர் நாவல்)

ஏற் வெழுயுற் டு தேவதையுற்

செ.கி. குணநாதன் M.A., MPhil

வெளியீடு - 39

எழுந்தாளர் ஊஞ்சுவிபு மையம்
WRITERS MOTIVATION CENTRE
கீ. 64, கந்தகாமரி வீதி, அம்பநகர்,
ஸ்ட்டக்களப்பு, இங்கிலாந்து.
T. P. : 065-2226658, 077-6041503

மரம் வெட்டியும் ஒரு தேவதையும் MARAMVEDDIYUM ORU THEVATHAIYUM
 சிறுவர் நாவல் Children Novel
 எழுதிவர் : Author :
 கு.கு.குனாநாதன் M.A., MPhil K. Kunanaadan MA., MPhil
 விளக்கியீடு : Publication :
 எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்
 (பிரியா ராசுரம் - 39)
 முதங் பதிப்பு : செப்டம்பர் 2007
 அட்கட வழிவகைப்பு : பாஜன்
 கண்ணி வழிவகைப்பு :
 ஜெலீலா காதந் முகையதீன்
 அங்கப்பதிப்பு : க.கே.
 விலை : ரூபா : 200/-
 Writers Motivation Centre
 (Priya Prasuram - 39)
 First Edition : Sept. 2007
 Cover Design : Balan
 Type Setting : Jeleela Cader Mohideen
 Printers : A.J.
 Price : Rs. 200/-

இலங்கை தேசிய நாலகம் - வெளியீட்டில் உள்ள பட்டியற் தரவு

குணநாதன், கூ.கே.

மரம் வெட்டியும் ஒரு தேவதையும்/ கூ.கே. குணநாதன், -
 மட்டக்களப்பு: எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், 2007, -
 ப.90; ச.மீ.18

ISBN : 978 - 955 - 8715 - 41 - 3

விலை: ரூ. 200.00

i. சி. 891.8113 டிடசி 21

ii. தலைப்பு

1. சிறுவர் நாவல்

இந்நால் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சினதும் மத்திய கலாசார நிதியத்தினதும் அனுசரணையில் அச்சிடப் பட்டுள்ளது. இதன் உள்ளடக்கம் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சின் அல்லது மத்திய கலாசார நிதியத்தின் கருத்துக் களைப் பிரதிபலிக்காது என்பதைக் கவனத்திற்கொள்க.

ISBN : 978 - 955 - 8715 - 41 - 3

கிழக்குப் பல்கலைக்கழக கலைப்பிடாதிபதி செல்வி . எஸ். பொன்னனயா அவர்கள் அளித்த

അയ്യിന്തുരൈ

ஓ. கே. குணநாதன் நாடறிந்த எழுத்தாளர். நாவல், சிறுகதை, ஆய்வு, நகைச்சுவை, சிறுவர் இலக்கியம், நாடகம் எனப் பல்வேறு துறைகளில் மினிர்பவர்.

இவரின் படைப்புக்கள் பல தேசிய விருது, மாகாண விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்டன. இன்னும் சில படைப்புக்கள் இந்தியா, அவஸ்திரேலியா, கனடா போன்ற நாடுகளிலும் பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளன.

இவரின் சிறுவர் இலக்கியமும் இளைஞர் இலக்கியமும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சிறுவர் இலக்கியத்துக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பிடித்துள்ளார்.

இதுவரை 6 சிறுவர் நாவல்களை எழுதியதன் மூலம் தமிழில் அதிகூடிய சிறுவர் நாவல்களை எழுதியவர் என்ற பெருமைக்குள்ளானவர். அவரின் இன்னுமொரு படைப்புத்தான் “மரம் வெட்டியும் ஒரு தேவதையும்” என்ற சிறுவர் நாவல்.

உலக மாற்றத் திற்கமைய இலக்கியங்களும் மாற்றமடைந்து வருகின்றன. அல்லது புதிய வடிவில் மலர்கின்றன. உதாரணத்திற்கு மரபுக்கவிதைகள் புதுக் கவிதைகளாயின. சிறுகதைகள் நவீனத்துவம் பெற்றன. சுருங்கக் கூறின் சமூகத்தைச் சிந்திக்க வைக்கும் விழிப்படையச் செய்யும் இலக்கியங்களாயின.

ஓ. கே. குணநாதனின் படைப்புகள் சில பற்றி இவ்விடத்தில் குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது.

‘பிஞ்சுக்கால்கள்’ என்னும் படைப்பு பொறி வெடியின் அபாயத்தை எளிதாகக் காட்டுகிறது. ‘சங்கருக்கு பிறந்த நாள்’ படைப்பு பொறி வெடியில் காலை இழந்த சிறுவனுக்கு எவ்வாறு உதவலாம் என்பதைக் கூறுகிறது. ‘குயில் அம்மா’ கூறும் கதை நாட்டுரிமை. ‘அம்மா’ படைப்பானது அநாதைகள் யாருமில்லை என்பதை குறியீடாகக் கொண்டுள்ளது. ‘குட்டி அணில்’ இன ஒற்றுமைக்கு எடுத்துக்காட்டு. ‘கிச்சா’ ஊனமுற்றவர் களின் அரவணைப்பைக் கூறுகிறது. ‘வெள்ளைக் குதிரை’ நாட்டுப் பிரச்சினையில் சிறுவர்கள் படும் அவஸ்தையை வெளிக்கொண்டு வருகிறது.

இந்த நூலான ‘மரம்வெட்டியும் ஒரு தேவதையும்’ சிறுவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் அறிவுட்டும் நாவலாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

புவியியல் விரிவுரையாளர் என்ற வகையில் நான் இந் த நாவலைப் படித்த போது, அனர் த த முகாமைத்துவத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்த நாலாக ஏன் இதனைக் கருதக் கூடாது என்று தோன்றுகிறது.

இயற்கையனர்த்தம் ஏற்படுவதற்கு குழல் மாற்றமும் ஒரு காரணம். குழல் மாற்றத் தினால் ஏற்பட்ட இயற்கையனர்த்தத்தை சுனாமி, குறாவளி, நிலநடுக்கம்,

வெள்ளப் பெருக்கு போன்ற வழிகளில் பேரழிவுகளாகச் சந்திக்கின்றோம். இந்த குழல் மாற்றத்திற்கான அடிப்படைக் காரணங்களில் ஒன்று மரம் அழிக்கப்படுவதை கருத முடியும்.

‘மரத்தை அழித்தால் மரணம்’ என்பதை இலகு நடையில், எனிய தமிழில் கதையாக நகர்த்தியிருக்கின்றார் ஆசிரியர்.

அரம்பத்திலிருந்து முடிவுவரை கதை விறு விறுப்பாக நகர்த்தப்படும் அதே வேளையில் மரத்தின் நன்மை, மரத்தினை அழிப்பதனால் ஏற்படும் விபரீத விளைவுகள், இயற்கைச் சமநிலை, தாவரங்களின் தொழிற்பாடு, தாவரங்களின் அழிவைத் தடுப்பதற்கு முதாதையர் கையாண்ட யுத்திகள் அறிவியல் ரீதியில் வெளிப் படுத்தப்படுகிறது.

நவீனத்தையும் பாரம்பரியத்தையும் கலந்து இந்நாவல் நகர்ந்திருப்பது எழுத்தாளரின் புலமையைக் காட்டுகிறது.

படிப்பதற்கும், படித்துச் சிந்திப்பதற்கும் நிறையக் கருத்துக்கள் இக்கதையில் உண்டு. அனைவரும் இக்கதையைப் படிக்க வேண்டும். பயன் பெற வேண்டும்.

செல்வி. எஸ் பொன்னையா

கலைப்பீடாதிபதி,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
வந்தாறுமுலை,
செங்கலடி.

தொடக்கவுரை

சுட்டிகளுக்கு வணக்கம்,

மீண்டும் ஒரு நாலின் மூலம் உங்களைச் சந்திப்பதில் மகிழ்ச்சி. இது எனது 22வது நால்.

அதிலும் இது 14வது சிறுவர் நால். 7வது சிறுவர் நாவல்.

சிறுவர்கள்தான் எனது எழுத்தின் ஊன்றுகோல்கள். நீங்கள் எனது நால்களை ஆர்வமாகப் படிக்கின்றீர்கள். கடிதங்கள், விமர்சனங்கள் எழுதுகின்றீர்கள். இவை என்னை எழுதத் தூண்டுகின்றன. இலக்கிய உலகில் என்னால் எழுந்து நடக்க முடிகிறது.

சுட்டிகளே, நான் உங்களுக்கு நல்ல விடயங்களைச் சொல்ல வேண்டும். அதற்காக நிறைய வாசிக்கின்றேன். வாசிப்பு ஒரு மனிதனைப் பூரண மனிதனாக்கும். இது உண்மை. இதனை நன்கு புரிந்திருக்கின்றேன். அதனால்தான் என்னால் உங்களுக்கு நல்ல கதைகளை எழுத முடிகிறது.

எனவே, நீங்களும் நிறைய வாசிக்க வேண்டும். ஆனால், நல்ல நால்களை வாசிக்க வேண்டும். அப்படி வாசித்தால் நீங்கள் அறிவியல் மேதைகளாக வருவீர்கள்.

கல்விக்கும், புத்தகங்களுக்கும் போடுகின்ற முதலீடு ஒருபோதும் வீணாவதில்லை, அது நிலையான முதலீடு. பணத்தை வீணாக்காமல் புத்தகங்களை வாங்குங்கள். அதனைக்கொண்டு நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் ஒரு வீட்டு நாலுகத்தை ஆரம்பியுங்கள். விரும்பிய நேரம் படிக்கலாம். அந்த நாலுகம் உங்கள் நண்பனாகுவான். நல்ல அறிவுக்கதைகள் சொல்லுவான். நீங்களும் அறிவாளியாக மாறுவீர்கள்.

செய்வீர்களா...! பார்ப்போம்...!

இந்த ‘மரம் வெட்டியும் ஒரு தேவதையும்’ ஒரு சிறுவர் நாவல். ஒரு வித்தியாசமான சிறுவர் நாவல். மரங்களை வளர்க்க வேண்டிய அவசியத்தைச் சுட்டி நிற்கிறது. இக் கதையினுடாக மரம் வளர்ப்பதனை ஊக்குவிக்கிறது. எமது மன்னைக் காப்பதே நோக்கம்.

எமது மன்னில் பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக வீதியின் இருமருங்கிலுமுள்ள மரங்கள் இராணுவத்தினரால் கனரக வாகனங்கள் கொண்டு அழிக்கப்பட்டுள்ளன.

மரங்கள் வெட்டப்பட்டு பாதுகாப்பு அரண் கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

எறிகின்ற எறிகளைகளிலும், விமானக்குண்டு வீச்சுக்களிலும் பட்டு பெரிய மரங்கள் முறிந்து போயுள்ளன; வேரோடு சரிந்துள்ளன. சிறிய மரங்கள் ஏரிந்து சாம்பலாகிப் போயின.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திய வியாபாரிகள் பெரிய மரங்களை வெட்டி கனரக வாகனங்களில் கொண்டு செல்கின்றனர்.

ஊர் வியாபாரிகள் சிறிய மரங்களைக்கூட விட்டு வைக்கவில்லை. தினசரி ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மரங்களை வெட்டி துவிச்சக்கர வண்டிகளில் கிராமம் கிராமமாக விற்று வருகின்றனர்.

வேதனையானது....

எமது முதாதையர் பேணிப் பாதுகாத்த மரங்கள் இன்று அழிந்து கொண்டு வருகின்றன. இதனால் எம் மன் அழிகிறது.

அவர்களுக்கு எம் மன்னைப் பற்றி அக்கறையில்லை. மரத்தின் அவசியம் பற்றிய அநிவேயில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

பூமியின் மேற்பரப்பில் 30 சதவீதம் மரங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். மரங்கள் காற்று மண்டலத்தில் இருக்கும் கரியமில வாயுவை உள்ளெடுத்து பிராண் வாயுவை வெளிவிட்டு காற்று மண்டலத்தை தூய்மையாக்குகிறது. இதனால் உயிரினங்களினால் கவாசித்து உயிர்வாழ முடிகிறது.

காடுகள் விலங்குகளின் வாழ்விடம். காடுகள் அழிவதனால் உயிரினமும் அழிந்து விடுகின்றன.

மரங்களால் மட்டுமே மண்ணரிப்பைத் தடுக்க முடியும். மரங்களை வெட்டினால் மண்ணரிப்பு ஏற்படும். மண்ணில் உள்ள உயிர்ச்சத்துக்கள் கரைந்து ஓடி விடும். மண் உவர் நிலமாக மாறும்.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள நிலம், நீர், காற்று, காடுகள், விலங்குகள் இல்லாமல் மனித சமுதாயம் இல்லை.

மனித சமுதாயம் நிலையாக வாழ்வதற்கு இயற்கையின் சமநிலை இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது. இயற்கையின் சமநிலை என்பது மழையின் அளவு, வெப்பநிலை, நிலத்தின் அமைப்பு ஆகியவற்றில் தங்கியுள்ளது.

உயிரினங்களும் தாவரங்களும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கி வாழ்கின்றன. இதில் ஒன்று இல்லையெனினும் அழிவதான் மிஞ்சும். இதனால் தாவரத்தை பாதுகாக்க எது முதாதையர் எப்படித் திட்டங்களை வகுத்துச் செயற்படுத்தியிருக்கின்றார்கள் என்பதனையும், தாவரத்தின் முக்கியத் துவத்தையும் கூறுவதே இந்நாலின் அடக்கம்.

இனி நாவலைப் படிப்போம்.

நாவலைப் படித்து முழங்கதும் உறுதியறையில் தொடர்வோம்.

மாம் வெட்டிமும் ஒரு தேவதைமும்

இர் ஊரில் மரம் வெட்டி ஒருவன் கிருந்தான். அவன் பெயர் ஆனந்தன். காட்டில் மரங்களை வெட்டுவான். அதனை வீற்பான். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான்.

சின்ன மரங்களை வெட்டினான். பெரிய மரங்களை வெட்டினான். கண்டபடி மரங்களை வெட்டினான். வேதனையடைந்தன மரங்கள். அவை ஒன்றுமே பேசவில்லை. மனிதர்களுக்குப் பயந் தன. மௌனமாக கிருந்தன.

மரங்களுக்கெல்லாம் கடவுள் மரத்தேவதை. ஒருநாள் தேவதை பூமிக்கு வந்தாள். காட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க வந்தாள்.

தேவதை அழகாக கிருந்தாள். வெள்ளை நீற மேனி. சீரித்த வட்ட முகம். பளிச்சிடும் கண்கள்.

காலீல் மெல்லிய கொலுகு. உடலைப் போர்த்திய வெள்ளை ஆடை.

அவளைப் போலவே அவளுடைய குதிரையும் கிருந்தது. பஞ்ச போன்ற வெள்ளை நீறும். கிரு பக்கமும் தொங்கிய சடைகள். நிமிர்ந்த செவிகள். வெருஞும் சீவந்த கண்கள்.

குதிரையில் அமர்ந்திருந்தாள் தேவதை. குதிரை மெதுவாக துள்ளித் துள்ளி நடந்து வந்தது. அதன் குளம் புகள் கூட மண்ணில் பதியவில்லை. அவ்வளவு மெதுவாக நடந்து வந்தது.

காட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள். மரங்கள் வெட்டப்பட்ட காட்டுக்குள் வந்தாள்.

வெட்டப்பட்ட மரங்களைக் கண்டாள்.

தேவதையிடம் முறையிட்டன மரங்கள்.

“குட்டி மரங்களை வெட்டி விட்டார்கள்.”

அழுதன பெரிய மரங்கள்.

“அப்பா, அம்மா மரங்களை வெட்டி விட்டார்கள்.”

அழுதழுது கூறின சீறிய மரங்கள்.

தேவதையும் வேதனையடைந்தாள். சில நிமிடங்கள் சீந்தித்தாள்.

“சரி, இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டு தருகிறேன். இனி யாரும் மரத்தை வெட்ட மாட்டார்கள்”

உறுதியாகச் சொன்னாள் தேவதை.

மரங்களுக்கெல்லாம் சந்தோசம். நீம்மதிப் பெருமுக்கு விட்டன.

ஆனந்தன் நடந்து வரும் காட்டுப் பாதைக்கு போனாள் தேவதை. அது ஒரு ஓற்றையழப் பாதை. மணல் நிறைந்த பாதை. அவன் வரும் வரைக்கும் காத்திருந்தாள்.

ஆனந்தன் நடந்து வந்தான். கையில் பளபளக்கும் கோடரி கிருந்தது. நல்லவெயில் ஏறித்தது. கொதிக்கும் வெயிலில் நடந்து வந்தான். காலைச் சுட்டெரித்தது வெயில். வியர்வை வழந்தது.

நடந்து வரும் ஆனந்தனைக் கண்டாள் தேவதை. நடந்து நடந்து களைத்துப் போனான். அவன் ஒரு பெரிய மரத்தைக் கண்டான். பரந்து வளர்ந்திருந்தது மரம். நல்ல நிழலைக் கொடுத்தது. அந்த மரத்தின் கீழே ஒழுப் போனான். நிழலில் நின்றான்.

தேவதை அந்த மரத்தின் பின்னால் மறைந்து கொண்டாள்.

ஆனந்தன் சீல நிமிடங்கள் அந்த மர நிழலில் நின்றான். களைப்பு ஆறினான்.

களைப்பாறி முழந்ததும் அந்த மரத்தைப் பார்த்தான். சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். கிடை

வெட்டினால்... நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் என நினைத்தான்.

கோடரியை எடுத்தான். மரத்தின் கீழே ஒரு பெரிய கல் கிடந்தது. கல்லிலே கோடரியைத் தீட்டினான். கோடரி சூராகிக் கொண்மிருந்தது.

கோடரியுடன் மரத்தை நெருங்கினான். மரத்தை வெட்ட கோடரியை ஓங்கினான்.

“மனிதா! நீ சும் வெயிலில் வந்தாய். களைத்து நடந்து வந்தாய். அப்போது உன்னை வரவேற்று நிழல் தந்தவன் நான். என்னை நீ வெட்டலாமா? நான் நிழல் கொடுத்து மனிதர்களுக்கு உதவுவதற்காகவே இருக்கிறேன். நன்மையே செய்கிறேன். தீமை செய்யவில்லை. நீ என்னை வெட்டலாமா? வெட்டாதே!”

இனிமையான பெண்குரல் பேசியது. மரத்தின் பின்னால் மறைந்திருந்த தேவதை பேசினான்.

மரம் பேசுவதாக நினைத்தான் ஆனந்தன்.

மரம் பேசுவது ஆச்சரியமாக இருந்தது. மரம் பேசுமா? ஒருநாள் கூட மரம் பேசுவதைக் கேட்ட தீல்லையே! அப்படியானால்..... மரத்தின் பின்னால் மறைந்திருந்து யாராவது பேசுகிறார்களோ!

மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். மரத்தின் மேலே பார்த்தான். ஒருத்தரையும் காணவில்லை.

மறைந்திருந்த தேவதை அவனுடைய கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை.

இந்த மரம் சொல்வது உண்மைதான். இந்த மரத்தை வெட்டக்கூடாது என உணர்ந்தான். சரி..... இந்த மரத்தை வெட்டுவதில்லை. கோட்டியைத் தூக்கித் தோளிலே போட்டான். மரத்தை வெட்டாமல் நடந்தான்.

தேவதையும் அவன் பின்னால் நடந்தாள்.

ஆனந்தன் நீண்டதூரம் நடந்தான். வெளியே வெயில் கடுமையாக ஏறித்தது. ஆனந்தனுக்கு தொண்டை வறண்டது. உழிழ்நீர் அற்றுப் போனது. ஒரே தாகமாக இருந்தது.

பாதையின் அருகிலே ஒரு தென்னை மரம் நின்றது.

தென்னை மரத்தைக் கண்டான் ஆனந்தன். தென்னை மரத்தின் கீழே போய் நின்றான். மரம் நல்ல நிழலைக் கொடுத்தது. நிழல் சுகமாக இருந்தது.

தேவதை தென்னை மரத்தின் பின்னால் மறைந்து கொண்டாள்.

தென்னை மரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான் ஆனந்தன். தென்னையிலே குலை குலையாக இளநீர்கள் தொங்கின.

மரத்தில் ஏறினான். சீல இளநீர்களைப் பறித்தான். அவற்றைக் கோட்டியால் வெட்டினான். இளநீரைக் குழித்தான். தாகம் அடங்கியது.

பின்னர், அந்த மரத்தை உற்று நோக்கினான். உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தது அந்தமரம். இதை வெட்டினால் நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் என எண்ணினான்.

தோளிலே கீடந்த கோட்டியைக் கையிலே எடுத்தான். மரத்தை வெட்டக் கோட்டியை ஒங்கினான்.

அப்பொழுது மரத்தின் மறைவில் கிருந்த தேவதை, “மனிதா, நீ தாகமாக வந்தாய். தாகத்திற்கு இளநீர் தந்தேன். உனது தாகத்தைப் போக்கினேன். உனக் கு உதவிய என்னை வெட்டிக் கொல்லலாமா? உன்னைப் போல தாகத்தோடு வரும் மனிதர் களுக்கு உதவவே நான் கிருக்கிறேன். எனது ஓலைகளைக் கொண்டு ஏழைகள் வீடு கட்டி வாழுகிறார்கள். எனது தேங்காய் எல்லோருக்கும் சமைக்கப் பயன் படுகிறது. எனது காய்ந்த தேங்காய் மட்டைகளும், ஓலை மட்டைகளும் விற்குக்குப் பயன்படுகிறது. அப்பழிருக்க நீ என்னை வெட்டிக் கொல்லலாமா! என்னை வெட்டாதே!” என்றாள்.

தென்னைதான் பேசுகிறது என்றின்னைனான். பேசும் தென்னையை அதிசயமாகப் பார்த்தான்.

சில நிமிடங்கள் சிந்தித்தான் ஆனந்தன்.

தென்னை கூறியது உண்மையாகவே தெரிந்தது.

“எனது தாகத்திற்கு கிளாநீர் தந்த தென்னையே. நான் உண்ணை வெட்டவில்லை. நான் போகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தான்.

சில காலாடிகள் முன்னே வைத்தான்.

“மனிதா, நீ என்னை வெட்டவில்லை. அதனால் உனக்கு ஒரு உதவி செய்யப் போகின்றேன்.”

சொன்னது தென்னை மரம்.

“என்ன உதவி சொல்”

கேட்டவாறே, மீண்டும் மரத்தை நெருங்கினான்.

“நான் உனக்கு ஒரு தேங்காய் தருகிறேன். அதனை உன் வீட்டுக்குக் கொண்டு செல். உன் வளவில் அதனை நடு. அதற்கு ஒவ்வொரு நாளும் தண்ணீர் ஊற்று”

“அப்பாடிச் செய்தால் என்ன கிடைக்கும்?”

“அவசரப்படாதே! சொன்னதைச் செய்!”

“சரி..... சரி..... அப்பாடியே செய்கிறேன்.....”

அவன் “சரி” என்று கூறியதும் தென்னையில் கிருந்து ஒரு தேங்காய் விழுந்தது.

அந்தத் தேங்காயை குளிந்து எடுத்தான். தொடர்ந்து நடந்தான்.

நீண்ட தூரம் நடந்து கொண்மிருந்தான். அவனுக்கு பசி வயிற்றைக் கீள்ளியது. ஏதாவது சாப்பிடலாமா என நினைத்தான். சாப்பாடு ஒன்றுமிருக்கவில்லை. அவன் வரும் பொழுது கூட ஒரு சாப்பாடும் கொண்டு வரவில்லை.

ஏதாவது சாப்பாடு கிடைக்காதா என்று பார்த்துக் கொண்டு நடந்தான். ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை. பசியால் சோர்ந்து போனான். சாப்பிடாமல் விட்டால் ஒரு அடி கூட நகர முடியாது என்பதனை உணர்ந்தான்.

கண்கள் கிருட்டிக் கொண்டு வந்தன. உடல் தள்ளாமியது. அருகில் கிருந்த மரம் ஒன்றின் கீழே கிருந்தான்.

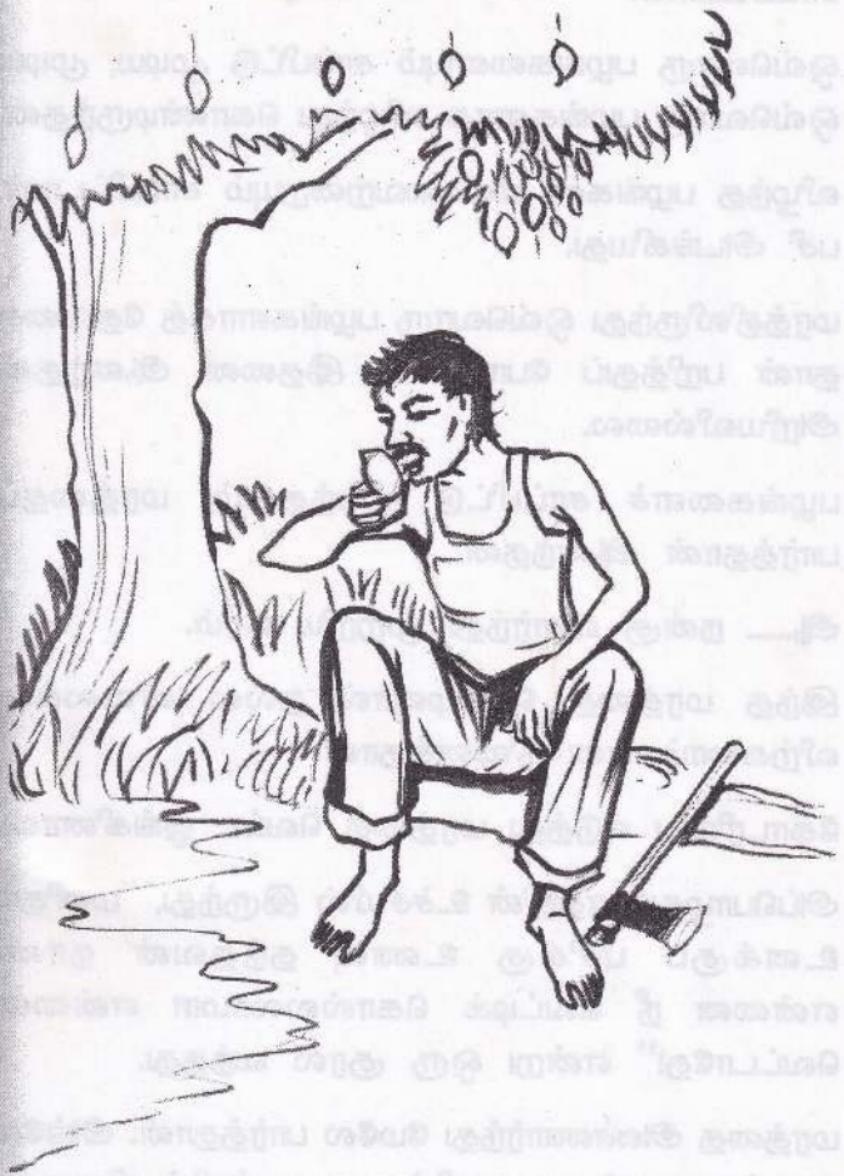
சீறிது நேரத்தில் “தொப்” என்றாரு சத்தம் கேட்டது. பயந்து போனான். திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான். அருகே ஒரு பழம் விழுந்திருந்தது.

அதை ஆவலுடன் எடுத்தான். நன்றாக முற்றிப் பழத்து மாம்பழம்.

கழுத்துச் சுவைத்துச் சாப்பிடான். பழம் நல்ல ரூசியாக கிருந்தது. கிண்ணுமொரு பழம் விழாதா என்று நினைத்தான்.

கிண்ணுமொரு பழம் விழுந்தது.

அதையும் சாப்பிடான்.

மீண்டும் கிண்ணுமொரு பழம் விழாதா என்று நினைத்தான்.

கிண்ணுமொரு பழம் விழுந்தது. அந்தப் பழத்தையும் சாப்பிட்டான்.

ஒவ்வொரு பழங்களையும் சாப்பிட்டு முடிய, முடிய ஒவ்வொரு பழங்களாக விழுந்து கொண்டிருந்தன.

விழுந்த பழங்கள் எல்லாவற்றையும் சாப்பிட்டான். பசி அடங்கியது.

மரத்திலிருந்து ஒவ்வொரு பழங்களாகத் தேவதை தான் பறித்துப் போட்டாள். கிதனை ஆனந்தன் அரியவில்லை.

பழங்களைச் சாப்பிட்டு முறிந்துவும், மரத்தைப் பார்த்தான் ஆனந்தன்.

ஆ..... நன்கு வளர்ந்து முற்றிய மரம்.

கிந்த மரத்தை வெட்டினால் நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் என நினைத்தான்.

கோட்டியை எடுத்து மரத்தை வெட்ட ஓங்கினான்.

அப்பொழுது மரத்தின் உச்சியில் கிருந்து, “மனிதா, உனக்குப் பசிக்கு உணவு தந்தவன் நான். என்னை நீ வெட்டிக் கொல்லலாமா! என்னை வெட்டாதே!” என்று ஒரு குரல் வந்தது.

மரத்தை அண்ணார்ந்து மேலே பார்த்தான். அங்கே ஒருத்தரையும் காணவில்லை. மரத்தில் நிறையப்

பழங்கள் பழத்து நின்றன. அந்தப் பழங்களை அணில்கள், குருவிகள், பறவைகள் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்தன.

“என்ன மனிதா பார்க்கிறாய்!” என்றது மீண்டும் மரம்.

“ஓன்றுமில்லை” என்றான் ஆனந்தன்.

“மனிதா, உனக்கு மட்டுமல்ல, அணில்கள், குருவிகள், பறவைகள் எல்லாவற்றிக்கும் நான்தான் உணவு கொடுக்கிறேன். புரிகிறதா.....!”

அவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

“உண்மைதான்..... சரி..... சரி..... நான் உண்ணை வெட்டவில்லை. நான் போகிறேன்” என்று கூறினான்.

“மனிதா என்னை வெட்டாததற்கு நன்றி. அதற்காக ஒரு பரிசு தரப் போகிறேன்”

“பரிசா.....! என்ன பரிசு?”

“நீ சாப்பிட்ட பழங்களின் விதைகளை நீயே கொண்டு போ.....”

“இந்த விதைகள் தானா பரிசு என்கிறாய்.....!”

“ஆம், இந்த விதைகள்தான் பரிசு. இது சிறிய பரிசு இல்ல. பெரிய பரிசு.”

சத்தும் போட்டுச் சிறித்தான் ஆனந்தன்.

“சிரிக்காதே மனிதா, இந்த விதைகளை கொண்டு போய் உன் காணியில் நடு. அதற்கு ஒவ்வாரு நாளும் நீர் ஊற்று.”

“சரி.... சரி.... நீ சொன்ன பழ செய்கிறேன்”

விதைகளைப் பொறுக்கி எடுத்தான்.

மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தான். ஒரு கையில் தூங்காயும் மறு கையில் சில விதைகளும் கிருந்தன.

சிறிது தாரம் நடந்தான். அதற்கு மேல் அவனால் நடக்க முடியவில்லை. வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டதனால் நித்திரை வந்தது. நித்திரை கொள்ள வேண்டும் போல கிருந்தது.

அருகே ஒரு மரத்தைக் கண்டான். அந்த மரத்தின் கீழே போனான். மரம் நிழலைப் பரப்பி நின்றது. மரத்திலிருந்து நறுமணம் வீசியது.

மர நிழலும் நறுமணமும் அவனை நித்திரை கொள்ளச் செய்தது. நித்திரையாகிப் போனான்.

சிறிது நேரத்தில் கண்விழித்து எழுந்தான்.

மரத்தைப் பார்த்தான். சந்துண மரம். மரத்திலிருந்து நறுமணம் வீசியது.

இந்த நறுமணம் வீசும் மரத்தை வெட்டினால், நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் என நினைத்தான்.

கோட்டியை எடுத்து மரத்தை வெட்ட ஒங்கினான்.

அப்பொழுது சந்தன மரம் பேச ஆரம்பித்தது.

“மனிதா, எனது பூக்களின் நறுமணத்தால் உன்னை உறங்க வைத்தேன். எனது பூக்களிலி ருந்து மனிதர்கள் வாசனைத் தீரவியங்கள் தயாரிக்கின்றனர். நன்மை அடைகின்றனர். அப்பழ உதவி செய்யும் என்னை வெட்டலாமா? என்னை வெட்டாதே!”

மரத்தின் மறைவிலிருந்து தேவதைதான் பேசுகிறது என்று அறியாத மனிதன், “சரி....சரி.... நான் உன்னை வெட்டவீல்லை. நான் போகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தான்.

“மனிதா, இதோ எனது பூக்கள் சீலவற்றைத் தருகின்றேன். இதைக் கொண்டு போய் உனது வீட்டுக்காணியில் நடு. ஓவ்வொரு நாளும் தண்ணீர் ஊற்று”

மீண்டும் ஒரு சத்தம் மரத்திலிருந்து வந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான்.

காற்றில் சீல பூக்கள் பறந்து கொண்டிருந்தன. வண்ணத்துப் பூச்சிகள் போல அழகான பூக்கள். பூக்கள் பறக்கும் அழகை ரசித்தான்.

ஓவ்வொரு பூக்களாக அவனுடைய காலழியில் வந்து விழுந்தன.

அந்தப் பூக்களை ஓவ்வொன்றாக பொறுக்கி

எடுத்தான். முகர்ந்து பார்த்தான். நல்ல வாசனையாக இருந்தது.

பூக்களை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

சிறிது தூரம் நடந்தான். அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியாக இருந்தது.

அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியினோடாக நடந்து கொண்டிருந்தான். அந்தக் காட்டுப் பகுதியிலிருந்து “சர்...” என்றொரு சத்தும் எழுந்தது.

என்ன சத்தும்! பயந்து போனான். தீடுக்கீட்டு நின்றான். சத்தும் வந்த தீசை வழியே காதைக் கூர்மையாக்கினான். ஒரு சத்துத்தையும் காணவில்லை.

மீண்டும் தொடர்ந்து நடக்கலானான்.

சற்றுத் தூரம் நடந்ததும், மீண்டும் அதே அரவம்.

செவிகளைக் கூர்மையாக்கினான். சற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சத்தும் எங்கிருந்து வருகின்றது என்று உற்று நோக்கினான்.

சத்தும் அந்தக் காட்டுப் பகுதியிலே இருந்ததான் வந்து கொண்டிருப்பது போல இருந்தது.

சில நிமிடங்கள் ஆடாது அசையாது அப்படியே நின்றான்.

சத்தும் வந்த தீசையை ஊர்ஜிதப்படுத்தினான்.

சத்தும் வந்த திசையை நோக்கி நடந்தான். மெதுவாகப் பதுங்கிப் பதுங்கி நடந்தான். சத்தும் வெளியே வரா வண்ணம் நடந்தான். அழக்கு மேல் அழ வைத்து நடந்தான்.

அங்கே ஒரு அழகான மான் நின்றது. ஒரு மரத் தீன் கிலைகளைச் சாப் பிட்டுக் கொண்மிருந்தது.

மானைக் கண்டதும் எப்படியாவது அந்த மானைப்பிழக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

மெதுவாகப் பதுங்கிப் பதுங்கி மானை நோக்கி நடந்தான். மானும் மெதுமெதுவாக நடந்தது. அவனும் மானைத் தொடர்ந்தான். ஆனால், அவனால் மானை நெருங்க முடியவில்லை.

பொறுமையை கிழந்தான் ஆனந்தன். எப்படியாவது மானைப்பிழக்க எண்ணினான்.

கோட்டியை ஓங்கியபடி மானை நோக்கி ஓழனான். ஆனந்தனைக் கண்ட மானும் துள்ளித் துள்ளி ஓழியது. அவனால் மானைப் பிழக்க முடியவில்லை.

தேவதைதான் மாய மானாக மாறியிருந்தாள். கிதனை ஆனந்தன் அறியவில்லை.

கோபமடைந்தான். கோட்டியால் ஏறிந்து மானைக் கொல்ல நினைத்தான். மானை நோக்கிக் கோட்டியை வீச எடுத்தான்.

ஒழிய மான் தீஷிரென நின்றது. அவனைப் பரிதாபமாகத் தீரும்பிப் பார்த்தது. பின் தீஷிரென மறைந்து போனது.

அப்பொழுது பின்னால் இருந்து ஒரு குரல் கேட்டது.

“பாவம் அந்த அப்பாவி மான் ஏன் அதைக் கொல்லப் போகிறாய்? அது உனக்கு என்ன செய்தது? நீ அதைக் கொல்லாதே!”

தீரும்பிப் பார்த்தான். காடுதான் பேசுகிறது.

“நீ யார் என்னைத் தடுப்பதற்கு? அந்த மானைப் பிழித்தே தீருவேன்.”

கோபத்துடன் சொன்னான்.

தீரும்பி மானைப் பார்த்தான். மானைக் காணவில்லை.

மான் ஒழிய கோபத்துடன் வந்தான். அந்த பேசிய காட்டை நோக்கி வந்தான்.

கோபத்துடன் பேசிய மரத்தைப் பார்த்தான்.

“எனக்கு புத்தி சொல்லும் உன்னை வீட்டு வைக்கக் கூடாது. உன்னை வெட்டி அழித்து விடுகிறேன்.”

தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டான். மரத்தை வெட்ட கோட்டியை ஒங்கினான்.

“மனிதா, இந்தக் காடு, மீருகங்கள், பறவைகள், வானம், பூமி, மலைகள், கடல், ஆறுகள் எல்லாம் இயற்கையின் சொத்து. இவற்றை எவ்வளவு அழிகாக கடவுள் படைத்திருக்கிறார். அவற்றை அழிக்க யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. மீருகங்களுக்கு நாங்கள் எங்கள் இலைகளைக் கொடுக்கின்றோம். மீருகங்கள் வாழ்கின்றன. மீருகங்கள் எங்களுக்கு கழிவுகளைத் தருகின்றன. அதன் மூலம் பசளை கிடைக்கிறது. நாங்கள் வாழுகிறோம். இதனால் காட்டுசாகியத்தின் சமநிலை பேணப்படுகிறது. இவற்றை நீ அழிக்கலாமா!”

காடு மீண்டும் பேசிற்று.

இங்கிய கோட்டீயை கீழே போட்டான். கீழே கிடந்த மரக்குறியில் அமர்ந்தான். சிறிது நேரம் சிந்தித்தான். அந்த மரம் சொல்வதும் சரி போலவே தெரிந்தது.

எதுவுமே பேசாமல் கோட்டீயை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

ஆனந்தனைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது தேவதைக்கு.

“கொஞ்சம் நில்!”

மீண்டும் பேசியது மரம்.

நின்றான்.

“என்ன!”

“என்னில் கிருக்கும் சீல விதைகளை எடுத்துச் செல். அந்த விதைகளை உன் வீட்டுக்குப் பின்னால் விதைத்து வீடு!”

“இந்த விதைகளை நடுவதால் என்ன பயன்?”

வேண்டா வெறுப்பாகக் கேட்டான்.

“ஏன் என்று கேட்காதே! சென்னதைச் செய். அதன் பயனை நீ உணர்வாய்”

“சரி.... சரி.... செய்கிறேன்”

விதைகள் சீலவற்றைப் பறித்தான். அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு நடந்தான்.

தொலை தூரத்திலே ஒரு மரம் தெரிந்தது. அதன் அருகே போனான். மரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தான். பெரிய மரம். நன்கு முற்றிய மரம்.

இந்த மரத்தை வெட்டி விறகாக்கினால் நல்ல விலைக்கு விற் கலாம். நீறையப் பணம் சம்பாதிக்கலாம். பெரிய பணக்காரனாக வரலாம் என நீணத்தான்.

மரத்தை வெட்டுவதற்கு தயாரானான்.

அப்பொழுது பஞ்ச வர்ணக் குருவியாகப் பறந்து வந்தாள் தேவதை. மரத்தின் உச்சியிலே அமர்ந்தாள்.

“மனிதா! கொஞ்சம் மேலே மரத்தைப் பார்!”

மரத்தின் மேலே கிருந்து ஒரு சத்தம் வந்தது. மர உச்சியைப் பார்த்தான் ஆனந்தன்.

மரத்தில் அழகழகான குருவிக் கூடுகள் தொங்கின. கிளைகளில் பல நிறங்களில் அழகழகான குருவிகள் கிருந்தன.

எவ்வளவு அழகான குருவிகள்! இப்படி அழகான குருவிகளை அவன் ஒரு போதும் கண்டதில்லை. அப்படியே கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். பார்த்துக் கொண்டே கிருக்க வேண்டும் போல் கிருந்தது. நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

அப்பொழுது மரத்தில் கிருந்த பஞ்ச வர்ணக் குருவி, “என்ன நீண்ட நேரமாகப் பார்க்கிறாய்!” என்று கேட்டது. அழகான தமிழில் கேட்டது.

அவன் மௌனமாக நின்றான்.

கிளியும் மைனாவும் தான் பேசும் பறவைகள் என்று அவன் அறிந்திருந்தான். கின்று கிந்தப் பஞ்சவர்ணக் குருவி கூடப் பேசுகிறதே!

ஆச்சரியமாக கிருந்தது.

மீண்டும் குருவி பேசியது.

“நாங்கள் ஐந்தறிவு படைத்த பறவைகள். எங்களின் கிருப்பிடம் கிந்த மரந்தான். கிந்த மரம் எங்களுக்குக் கடவுள் கொடுத்த கொடை...

எங்களின் கடும் உழைப்பால் அதில் கூடு கட்டி வாழ்கிறோம். நீண்ட காலமாக வாழ்கின்றோம். பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வருகின்றோம். ஒற்றுமையாக வாழ்கின்றோம். சந்தோசமாக வாழ்கின்றோம்.

ஆற்றிவு படைத்த மனிதா, இந்த மரத்தை நீ வெட்டி விட்டால் எங்களின் சந்தோசமும் நிம்மதியும் போய்விடும். இந்தக் கூடுகள் சிதைந்து விடும். கூட்டுக்குள் திருக்கும் முட்டைகள் உடைந்து விடும். சின்னக் குருவிக் குஞ்சுகள் கிறந்து விடும். மீண்டும் கடும் உழைப்பால் கூடுகளைக் கட்ட வேண்டும். கூடு கட்டுவதற்கிடையில் மழை வந்தால் மழையில் நனைந்து கிறந்து விடுவோம். மரத்தை வெட்டி விடாதே!”

பறவை சொன்ன வார்த்தைகள் ஆனந்தனின் காதில் மீண்டும் மீண்டும் ஓலித்தன.

அழகான குருவிகள்!

அழகான கூடுகள்!

கடும் உழைப்பு!

சந்தோசமான வாழ்க்கை!

இந்த சந்தோசமான பறவைகளின் வாழ்க்கையில் ஒரு துளி கூட எனது வாழ்க்கையில் இல்லையே!

சில நீமிடங்கள் சிந்தீத் துப் பார்த்தான். பெருமூச்சிசான்றை விட்டான்.

நான் இந்த மரத்தை வெட்டக் கூடாது. பறவைகளின் சந்தோசமான வாழ்க்கையை கெடுக்கக் கூடாது. பாவம், பறவைகள்.

கால் போன போக்கில் நடக்கலானான்.

“பெரியவரே கொஞ்சம் நில்லுங்கள்”

மீண்டும் அழைத்தது குருவி.

ஆனந்தன் குருவியை நோக்கித் திரும்பினான். குருவி அவன் அருகே வந்து அமர்ந்தது.

“நீங்கள் இந்த மரத்தை வெட்டாததற்கு நன்றி. ஆனால் உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால், மனதில் ஏதோ சோகம் இருப்பதாகத் தெரிகிறதே! அதை என்னவென்று அறியலாமா!” என்றது குருவி.

“இம்ம..... சின்னப் பறவைகளான உங்கள் வாழ்வில் இருக்கும் சந்தோசம், எனது வாழ்வில் இல்லை. அதுதான்..... வெறிரான்றுமில்லை”

மனம் கலங்கினான். பெருமூச்சு விட்டான்.

“ஓ! அதுதானா..... சரி நீங்கள் சந்தோசமாக இருப்பதற்கு சின்னப்பறவையான நான் ஒரு மந்திரம் சொல்லீத்தரப் போகிறேன். அந்த மந்திரத்தை ஓவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்தவுடன் சொல்லி வந்தால் சந்தோசமாக இருக்கலாம்” என்றது குருவி.

வாழ்க்கையில் சந்தோசமாக இருக்கும் மந்திரம் என்றவுடன், ஆனந்தனின் மனதில் கிணம் புரியாத மகிழ்ச்சி தோன்றியது.

என்னதான் அந்த மந்திரம் என்று கேட்க வேண்டும் என்ற ஆவல் பிறந்தது.

“என்ன அந்த மந்திரம்!”

ஆவலுடன் கேட்டான்.

ஆனந்தனைப் பார்த்துக் குருவி சீரித்தது.

“சுறுசுறுப்பாக இருங்கள்” கிதுதான் மந்திரம். கிந்த மந்திரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந் தவுடன் சொல் லுங் கள். வாழ் க் கை சந்தோசமாக இருக்கும்” குருவி சீறகழுத்துப் பறந்தது.

சின்னக் குருவிகள். சின்ன வார்த்தைகள். எவ்வளவு அர்த்தமான வார்த்தைகள்.

“சீரி”, தலையை ஆட்டியபடி நடந்தான்.

குரியன் மெல்லமெல்ல மறைந்து கொண்டிருந்தான். ஒளி குறைந்து கொண்டு வந்தது. எங்கும் கிருள் படர ஆரம்பித்தது.

கிரவானால் கொழிய மிருகங்கள் அவனைக் கொண்று விடும். கிதற்குப் பின்பு அவன் தங்கி நிற்க விரும்பவில்லை. கிருளுக்கு முன்பு வீட்டுக்குப் போக நினைத்தான்.

இன்று காட்டுக்கு வந்து ஒரு மரம் கூட வெட்டவில்லை. வெறுங்கையுடன் வீட்டுக்குப் போக முழியாது. ஏதாவது ஒரு மரத்தை வெட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போவோம் என நினைத்தான்.

எதிரே ஒரு பெரிய மரம் இருப்பதுணக் கண்டான். மரத்தின் அருகே போனான். மரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தான். இந்த மரத்தை வெட்டினால் அதனை விற்காக்கி 100 ரூபாவுக்கு விற்கலாம் என்று கணக்குப் போட்டான்.

தோளிலே தொங்கிய கோட்டியைக் கையிலே எடுத்தான்.

கோட்டியைக் கையிலே எடுத்ததைக் கண்டது மரம். தன்னை வெட்டப் போகிறான் என்பதை உணர்ந்தது.

“மனிதா, என்னை வெட்டாதே!”

கெஞ்சியது; அழுதது.

“மரத்தை வெட்டி, விற்காக்கி அதனை விற்று வீட்டுக்கு காச கொண்டு போனால் தான் எங்களுக்கு சாப்பிட முழும். அதனால் மரத்தை வெட்டுவதனைத் தவிர வேறு வழியில்லை”

கூறியவாறே மரத்தை ஒங்கி வெட்டினான்.

ஒரேயாரு வெட்டுதான் வெட்டினான். வானம் முழுமையாகக் கறுத்தது. எங்கும் ஒரே இருள்! பளிச் பளிச் என்று மின்னியது. மின்னல்

கண்களைப் பறித்தது. பாரிய குண்டுகள் வெழப்பது போல இடி இடித்தது. சனாமி வரும் பொழுது பாறைகள் உருண்டு கடல் கொந்தளிப்பது போல பேரோசை எழுந்தது.

பயந்து போனான் ஆனந்தன். உடல் மீதுவாக நடுங்கியது. உயிருக்குப் பயந்தான். உயிர் மட்டும் தப்பி விட்டால் போதும் என நினைத்தான். வீட்டை நோக்கி ஓட நினைத்தான்.

வேகமாக ஓடினான். இரண் டே இரண் டு காலழிகள்தான்!

“ஆ.... ஆ....” என்று சுத்தம் கேட்டது. முரட்டுச் சுத்தம்!

நடுங்கியபடி திரும்பிப் பார்த்தான்.

இருமரம் பலமாகச் சுத்தம் போட்டுச் சிரித்தது.

இடுவதை நிறுத்தினான். கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“என் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஒடுக்கிறேன். நீ ஏன் சிரிக்கிறாய்?” கோபத்துடன் கேட்டான்.

எல்லா மரங்களும் பலமாகச் சிரித்தன.

“ஏன் பைத்தியக்காரர்கள் போலச் சிரிக்கிறீர்கள். உங்களோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. நான் போகப் போகிறேன்.”

மீண்டும் ஒட ஆரம்பித்தான்.

“மனிதா, ஒடாதே! நில்! உன் உயிர் எங்கள் கையில்தான் கிருக்கிறது!”

“என்ன? என் உயிர் உங்கள் கையிலா!”

ஒடுவதை நிறுத்தி, மரத்தை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

“என்ன ஆச்சரியமாக கிருக்கிறதா? கிந்தப் பூமியின் வளிமண்டலத்தில் 21% ஒட்சிசன் கிருக்கிறது. அந்த ஒட்சிசனைத் தயாரிப்பதே நாங்கள் தான். காபணிராட்சைச்ட்டை உள்ளே எடுத்து ஒட்சிசனை வெளிவிடுகின்றோம். கிதுனைத்தான் நீங்கள் சுவாசிக்கிற்றார்கள். பூமியின் வளிமண்டலத்தில் O_2-CO_2 சமநிலையைப் பேணுகின்றோம். அந்தப் புனிதமான பணியைச் செய்யும் எங்களை வெட்டினால், வளிமண்டலத்தில் O_2 -க்கு பதிலாக CO_2 அதிகரிக்கும். CO_2 அதிகரித்தால் நீங்கள் எல்லாம் கிறந்து விடுவீர்கள்.”

“என்ன! மனிதர்கள் கிறந்து விடுவார்களா? நீ சொல்வது உண்மையா?”

“மனிதர்கள் என்ன! மிருகங்கள், பறவைகள், உயிரினங்கள் எல்லாமே கிறந்து விடும்!”

நான் எவ்வளவு பெரிய துவறைச் செய்திருக்கிறேன். தீணி ஒரு மரத்தையும் வெட்டக் கூடாது. ஒரு

மரத்தை வெட்டுவது ஒரு மஸிதனை வெட்டுவது போல்லவா திருக்கிறது.

தனக்குத்தானே சொல்லீக் கொண்டு ஓழனான். வேகமாக ஓழனான்.

இழயும் மழையும் மீண்ணலும் விட்டபாடல்லை. தொடர்ந்து வேகமாகத் தொடர்ந்து பயமுறுத்தியது. மரங்கள் எல்லாம் பேயாட்டம் ஆழன்.

அவன் வேகமாக ஓழனான்.

“என்ன! ஓழத் தப்பி விடவா பார்க்கிறாய். தப்ப முழியாது!” ஒரு வயதான மரம் சுத்தம் போட்டுக் குத்தியது.

அவன் அச் சுத்தத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் ஓழனான்.

“ஓடாதே! ஓடாதே! நில்!”

மீண்டும் மீண்டும் குத்தியது அவ வயதான மரம்.

அவன் உயிர் மட்டும் தப்பினால் போதும் என ஓழிக் கொண்டிருந்தான்.

வயதான மரத்திற்கு கோபம் வந்தது.

ஒரு கிளையை முறித்துக் கீழே போட்டது. அக்கிளை காற்றிலும் மழையிலும் சுழன்று சுழன்று போய் அவனுக்கு முன்னால் போய் விழுந்தது.

ழிய வேகத்தில் அக் கிளாயில் நிடறிக் கீழே
விழுந்தான் ஆனந்தன்.

காலிலே பெரியதொரு காயம். காயத்தினால்
இரத்தும் வழந்தது. வலியால் துழுத்தான். நடக்க
முடியவில்லை. ஏதாவது மருந்து கிடைக்காதா
என்று ஏங்கினான். “ஐயோ! அம்மா” என்று
அழுதான்.

செழிகளுக்கு மேலே விழுந்து விழுந்து புரண்டு
புரண்டு அழுதான்.

புரண்டு புரண்டு அழும் ஆனந்தனைக் கண்டன
செழிகள். ஆனந்தனைப் பார்க்கப் பாவமாக
கிருந்தது.

அப்பொழுது அவன் புரண்டு புரண்டு விழும் செழி
சொன்னது.

“மனிதா, உன் னைப் பார்க்கப் பாவமாக
கிருக்கிறது. எனது கிலைகள்தான் மருந்து
ழலிகை. கிந்த கிலைகளில் சீலவற்றைப் பறித்து,
அதனைக் கசக்கிப் பிழிந்து, அதன் சாற்றை உன்
காயத்தில் வீடு!”

அந்தச் செழியில் கிருந்து சீல கிலைகளைப்
பறித்தான். அதனைக் கசக்கினான். அதன் சாறைப்
பிழிந்து காயத்தின் மேலே விட்டான். இரத்தும்
வழவது நின்றது. வலியும் குறைந்தது. எழுந்து
நின்றான்.

“மனிதா பார்த்தாயா! மருந்து தயாரிக்கும் மூலிகைகள் எல்லாம் மரத்திலே கிருந்துதான் பெறப்படுகின்றன. மருந்துகள் தயாரிக்கப் படுகின்றன. மரங்கள் இல்லாமல் மருந்துகள் இல்லை. மருந்து இல்லாமல் விட்டால் மனிதன் உயிர் வாழ முடியாது. நோயால் கிறந்து விடுவான்.

நோயைக் குணமாக்கும் மரத்தை வெட்டலாமா! வெட்டாதே மனிதா! மரத்தை வெட்டாதே மனிதா!”

குட்டிச் செழி போதனை வழங்கியது.

வெட்கித் துலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

காயப்பட்ட கால்களை கிழுத்து கிழுத்து ஓழனான்.

அவனை கிழியும் மின்னலும் மழையும் துரத்தின.

“பளீர், பளீர்” என மீன்னல்கள் மீன்னின. கிழிகள் காலழியில் விழுந்தன.

தீக்குத் தீசை தெரியாது ஓழனான். அங்குமிங்கும் ஓழனான்.

கிந்த நடுக்காட்டில் கடவுளைத் தவிர, அவனைக் காப்பாற்ற யாருமில்லை. காப்பாற்றவும் முடியாது.

“கடவுளே, என்னைக் காப்பாற்று”

சுத்தம் போட்டுக் கத்தினான்.

கண்கள் கிருட்டிக் கொண்டு வந்தன. மயங்கீக் கீழே விழுந்தான்.

மயக்கம் தெளிந்து கண்ணே விழித்துப் பார்த்தான். ஒரு பெரிய மரத்தின் அடியில் வீழ்ந்து கிடப்பதுனை உணர்ந்தான். எங்கும் ஒரே இருள்மயமாக இருந்தது. மின்மினிப் பூச்சிகள் சீல ஓளியைக் கீழிட்டன.

அந்த சீறிய ஓளியில் பார்த்தான். மரத்தின் அடியிலே ஒரு உருவம் தெரிந்தது. அது ஒரு கரீய உருவம். உற்று நோக்கினான். தும்பிக்கை..... பெரிய செவிகள்..... அது ஒரு யானைதூன்!

அவ்வுருவத்தையே கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த யானையும் ஆடாது அதையாது அப்பழியே இருந்தது. நீண்ட நேரம் பார்த்தான் யானை அப்பழியே இருந்தது.

அவனைப் பயம் பற்றிக் கொண்டது. யானை வந்து அவனைக் கொன்று விட்டால்.....

இதை எழும் பா வண் னம் யானையை நெருங்கினான். அப்பொழுதும் அந்த யானை அப்பழியே நீண்றது. உற்று நோக்கினான். அது யானையல்ல. மரத்தின் கீழே ஒரு பிள்ளையார் சீலை.

பிள்ளையார் சீலையைக் கண்டதும், “கடவுளே!” என்றவாறு சீலையைக் கட்டிப் பிழித்துக் கொண்டான்.

இனி உயிருக்கு ஆபத்தில்லை! மனதிலே ஒரு வகைத் திருப்பதி.

ஒருவாறு மழை ஒய்ந்தது. தூவானம் மட்டும் இருந்தது.

மழைக்கு தவணாகள் ரீங்காரமிட, சில்லாறு வண்டுகள் இரைந்தன. இரண்டு ஒசைகளும் ஒன்று சேர்ப் பயம் மேலும் வலுத்தது. மனம் பொழுது விழியாதா..... விழியாதா என்று ஏங்கீக் கொண்டிருந்தது.

நள்ளிரவு தாண்டியிருக்கும்.....

தொலை தூரத்தில் கிருளை ஊடறுத்துக் கொண்டு ஒரு வெளிச்சம் தெரிந்தது.

இந்த நேரத்தில் என்ன வெளிச்சம்! பயத்துடன் பார்த்தான்.

ஒரு “அரிக்கன் லாம்பு” வந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த நேரத்தில் யார் வருவது? அதுவும் இந்தக் காட்டில்! சிந்தனையைச் சூழல விட்டான்.

ஒருவேளை பேயாக கிருக்குமோ! பேயாக கிருக்க முடியாது. பேய் என்ற ஒன்று இல்லையே! சில வேளையில் திருடர்கள் தான் திரும்பாருட்களை மறைத்து வைக்க வருகின்றனரோ! அல்லது காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடும் வேட்டைக்காரர்களாக கிருக்குமோ!

அவனால் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வரமுடியவில்லை. பயத்தினால் “கடவுளே, கடவுளே.....” என்று மனத்திற்குள் நினைத்தவாறு சிலையைக் கட்டிப் பிழித்துபடி கிடந்தான்.

அந்த லாம்பு அவனை நோக்கியே ஆழ அசைந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரேயொரு கணம்! ஒரு உருவம் அவனருகே வந்து நின்றது. அந்த உருவம்.....

காவியிடை, கழுத்தில் உருத்திராக்க மாலை அணிந்து நெற்றியில் விபூதியுடன் நின்றது. கையில் அரிக்கன் லாம்பு கிருந்தது.

முனிவர் வழவில் வந்திருக்கும் தேவதையை அவனால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. அந்த உருவத்தை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

“என்ன, ஆச்சரியமாகப் பார்க்கிறாய்!”

அந்த உருவம் கேட்டது.

“நீங்கள்.....” சுத்தும் எழுபா வண்ணம் கேட்டான்.

“கடவுளே..... கடவுளே..... என்று அழைக்கும் சுத்தும் கேட்டது. அதுதான் வந்தேன்.”

கடவுள்தான் வந்திருக்கிறார் என நினைத்தான் ஆனந்தன்.

“நான்.....” அவனைப் பற்றிச் சொல்ல வாயை எடுத்தான்.

அவன் கூற வந்து வார்த்தைகளைக் கையால் தடுத்தார் முனிவர்.

“இன்னைப் பற்றி நீ எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை. உன்னைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்”

“என்னைப் பற்றித் தெரியுமா!” ஆச்சரியக் குறியுடன் பார்த்தான் சீரித்தார் முனிவர்.

“உன் பெயர் ஆனந்தன். உனது தொழில் மரம் வெட்டுவது. உனக்கு ஒரு மனைவியுண்டு. கிரண்டு பிள்ளைகளும் கிருக்கிறார்கள் ஒரு சீரிய ஒலைக் குழிசையில் வாழ்ந்து வருகின்றாய். வறுமையான குடும்பம். ஒரு நேரத்திற்கு சாப்பிடவே கஸ்டம். பட்டினி வாழ்க்கை. நான் சொல்வது சரிதானே.....!”

முனிவரின் காலஷயில் விழுந்தான்.

“ எழந் தீரு, உன் னைப் பற்றி இன் னும் சொல்கிறேன்.”

முனிவரின் பாதுங்களைப் பிழித்துபடி, முனிவரின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“கிந்தக் காட்டில் உள்ள மரங்களை வெட்டி அழிப்பவன் நீ. மரங்களை வெட்டி அழித்துக் கொண்டு, “கடவுளே, கடவுளே” என் று அழைத்தால் கூட கடவுளால் உன் னைக்

காப்பாற்ற முடியாது. உன்னை மட்டுமல்ல, எந்த ஒரு உயிரினத்தைக் கூடக் காப்பாற்ற முடியாது” “ஏன்?” பயத்துடன் கேட்டான்.

“மரம் கில்லாமல் ஒன்றுமே உயிர் வாழ முடியாது. மனிதன் மரங்களை அழிப்பதனால் உலகம் அழிந்து கொண்டு வருகிறது. மரங்களின் அழிவினால் வளி மண்டலத்தில்” CO_2 அதிகரித்து விட்டது. கிதனால் பூமியைப் பாதுகாக்கின்ற ஒசோன் படையில் துவாரங்கள் விழுந்து விட்டன. ஒசோன் படையில் துவாரங்கள் விழுந்ததனால் அந்தக் துவாரங்களுக்கூடாக ஊதாக் கதிர்கள் வெளிப்படுகீன்றன. அந்த ஊதாக் கதிர்கள் மனிதனைத் தாக்கிப் புற்று நோயை உருவாக்குகின்றன. பூமியில் வெப்பநிலை கூடுகிறது. மழை கில்லை. வரட்சி ஏற்படுகிறது. காலநிலைமாறி வெள் ளப் பெருக்கு, சூராவளி, சுனாமி, நீலநடுக்கம், ஏரிமலை வெழிப்பு போன்ற பேரழிவுகள் அதிகரித்து விட்டன. கின்னும் தொடர்ந்து காடுகளை அழித்தால்..... நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. உலகம் அழிந்துவிடும்!”

முனிவர் கூறிக்கொண்டேயிருந்தார். ஆனால், ஆனந்தனுக்கு மட்டக்களப்பில் 1978 கார்த்திகையில் வீசிய சூராவளியும் 2004 மார்கழியில் ஏற்பட்ட சுனாமி அனர்த்தமும் 2007 தையில் மலையகத் தீல் ஏற்பட்ட மண் சரிவும்

மனக்கண்ணில் நிழல் போல ஒழுக் கொண்டேயிருந்தன.

திவையெல்லாம் மரங்களை வெட்டியதனால் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்கள் தானா! அப்பழியானால் அந்த அனர்த்தங்களால் ஏற்பட்ட அழிவுக்கும் உயிரிழப்பிற்கும் நானும் ஒரு காரணமா? ஒவ்வொரு மரத்தை வெட்டுவதும் ஒவ்வொரு மனிதனைக் கொல்லுவது போல அல்லவா திருக்கிறது! தனக்குள்ளே மனம் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தது.

“ இன்றைய சமூகம் மரங்களை வெட்டிக் காடுகளை அழித்துக் கொண்டு வருகின்றது. ஆனால், எதிர் காலச் சந்ததியைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. மனித முதாதையர்கள் மரங்களை வெட்டக் கூடாது; மரங்களை அழிக்கக் கூடாது; மரங்களை வளர்க்க வேண்டும்; மரங்களைப் பேணிக் காப்பாற்ற வேண்டும் என் பதற் காக எவ்வளவு யுத்திகளைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள் தெரியுமா? இன்றைய சமூகத்திற்கு ஒன்றுமே தெரியாது! என்னுடன் வா..... மரங்களைப் பேணிக் காப்பதற்கு முதாதையர் என்ன என்ன யுத்திகளைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுனைக் காட்டுகின்றேன்.”

முனிவர் காட்டின் வழியே நடக்க ஆரம்பித்தார். ஆனந்தன் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அவர்கள் நடக்க ஆரம்பித்ததும், மழை முற்றாக நின்றது. வானத் தீல் நிலா ‘பளிச்’ என்று தெரிந்தது. நிலா வெளிச்சத்தீல் காடு பகல் போல தெரிந்தது.

இருவரும் நடந்து கொண் டிருந் தார் கள். தொடர்ந்தும் நடந்து கொண் டேயிருந் தார் கள். ஆனந்தனுக்கு கால்கள் வலித்தன. தொடர்ந்து நடக்க முடியவில்லை. பொறுமை இழந்து போனான்.

“முதாதெயர் மரங்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்காக என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்பதனைக் காட்டுவதாகக் கூறினீர்கள். ஆனால் ஒன்றையுமே காட்டாமல் தொடர்ந்து தொடர்ந்து நடந்து கொண் டேயிருக்கிறீர்கள்”

மெதுவாகக் கேட்டான் ஆனந்தன்.

அவனுடைய கேள்வி முனிவரைக் கோபப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். தீஷரென நடப்பதை நிறுத்தினார். அவனைத் தீரும்பிப் பார்த்தார். கண் கள் கொவ்வைப்பழும் போலச் சிவப்பாக இருந்தன.

“ உஸ்ஸஸ்ஸ..... சத்தம் போடாதே! பொறுமையாய் இரு!”

அவனை நோக்கிச் சைகை காட்டினார்.

இரு மலை தெரிந்தது.

அந்த மலையிலே விறுவிறுவென்று ஏறினார். மலை உச்சிக்குப் போனார்.

“ மரங்களே, பறவைகளே, மிருகங்களே, வானமே, பூமியே, கியற்கையே உங்களுக்கு கதைக்கும் வல்லமையைத் தருகின்றேன். மனித முதாதையர் மரங்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்காக என்ன செய்தார்கள் என்பதைக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்!”

சத்தும் போட்டுக் கத்தினார் முனிவர்.

அவர் போட்ட சத்தும் மலைகளில் முட்டி மோதி எதிரொலித்தது.

இரு பயங்கரமான சூழல் உருவானது. திரும்பிப் பார்த்தான். முனிவரைக் காணவில்லை.

மலையுச்சீயில் கிருந்து சறுக்கி விழந்து விட்டாரோ! சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்; தேடினான். எங்கேயும் முனிவரைக் காணவில்லை.

“ஓயோ! எப்படி நான் தனியாக வீட்டுக்குப் போவேன்.”

ஆனந்தனின் மனதில் அச்சம் குடிகொண்டது. பயத்தினால் மலையில் கிருந்து வேகமாகக் கீழே இறங்கினான். ஒழி ஒழி இறங்கினான்.

மலையுச்சீயில் ‘ஓ’ வென்றொரு சத்தும் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான்.

மலையுச்சீயில் கிருந்து ஒரு பெரிய கருங்கல் உருண்டு வந்து கொண்டிருந்தது. அவனை முட்டி மோதி விடும் போல கிருந்தது.

கல் அவனை நெருங்கி விட்டது. ஓசேரியாரு நிமிடத்தில்..... அவனை அக்கல் மோதி விடும்.

“ஐயோ, கடவுளே”

அவனையும் அறியாமல் சத்தும் போட்டுக் கத்தினான்.

வேகமாக வந்த கல் தீவிரன் நின்றது. அவனருகே நின்றது.

“அப்பாழியோவ்து.....” நிம்மதிப் பெருமுச்சு விட்டான் ஆனந்தன்.

சில நிமிடங்களில் மௌனத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு அந்தக் கல் பேச ஆரம்பித்தது. கல்லா பேசுவது! ஆனந்தனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எழுந்து நின்றான். ஆச்சரியமாகக் கல்லைப் பார்த்தான்.

“மனிதா, மரங்கள் இல்லாமல் விட்டால் மனிதர்களாலோ, மிருகங்களாலோ, அல்லது எந்த உயிரினத்தாலோ உயிர் வாழ முடியாது. நான் வெறும் கருங்கல்தான். ஆனால் முதாதையர் என்னை கடவுளாக மரங்களுக்குக் கீழே வைத்தனர்; வழிப்படனர். ஆல், அரசு, வேம்பு, வில்வம், குருந்தை எனப் பல்வேறு வகையான மரங்களுக்குக் கீழே வைத்து வழிப்படனர் ஏன் என்று தெரியுமா?”

ஆனந்தனைப் பார்த்துக் கேட்டது.

ஆனந் தன் பதீலேதுவுமே சொல் லாமல் மௌனமாக நின்றான்.

மீண்டும் தொடர்ந்து.

மனிதன் மரங்களை வெட்டக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் மரங்களுக்குக் கீழே கல்லைக் கடவுளாக வைத்து வழிபட்டான்.

மனிதன் கடவுளுக்குப் பயப்பிட்டான். அதனால் மனிதன் கடவுள் இருக்கும் மரங்களை வெட்டப் பயப்பிட்டான். மரங்களை வெட்டவில்லை. பல்வேறு வகையான மரங்கள் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டன. மனிதன் நிம்மதியாக வாழ்ந்தான்.”

வார்த்தைகள் ஒய்ந்தன. கல் மௌனமாகியது.

ஆனந்தனுக்கு நடப்பது எல்லாமே விசித்திரமாக இருந்தது. காண்பது கனவா அல்லது நிஜமா என்று அவனால் நும்ப முழியவில்லை.

சிந்தித்தபடி மீண்டும் மலையில் இருந்து இறங்கினான்.

மலை வழவழப்பாக இருந்தது. ஒருவாறு மலைக் கற்களையும் மரங்களையும் பிழுத்துப் பிழுத்து இறங்கினான்.

சிறிது தூரம் இறங்கியதும் கால் சறுக்கியது. மலைகளினால் உருண்டு கீழே வந்தான்.

ஒரு பெரிய பள்ளத்தாக்கில் விழுப் போனான்.

“ஐயோ கடவுளே, என்னைக் காப்பாற்ற ஒருவரும் கில்லையா?” சத்தும் போட்டுக் கத்தினான்.

அவன் போட்ட சத்தும் மலையெங்கும் முட்டி மோதி எதிராலித்தது.

அந்தச் சத்தும் ஒரு ராட்சது கழகுக்குக் கேட்டது. வேகமாகப் பறந்து வந்தது.

அதற்கிடையில் ஆனந்தன் பள்ளத்தை நோக்கி விழுந்து கொண்டிருந்தான்.

இன்னும் சில அடிகள் போனால், அவன் பள்ளத்தில் விழுந்து விடுவான். எலும்புகள் முறிந்து, உடல் சிதைந்து, உயிர் பிரிந்து விடும்.

பள்ளத்தில் விழுந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதனைக் கண்டது கழகு.

அப்பழயே வேகமாகப் பறந்து வந்து “ஸபக்” கெனக் கெளவிக் கொண்டது.

அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு பறந்து போனது. நீண்ட தூரம் பறந்து போனது.

நீண்ட தூரப் பயணத்தின் பின்பு ஒரு குகையிலே கொண்டு போய் அவனை கிறக்கியது.

ஆனந்தன் மயங்கிப் போய்க் கிடந்தான்.

வாய்மூலமிகுவத் திருப்பி நீண்டிருக்க வேட்டு
 வூபாக கிழு நோகுத்திருப் பின்திருக் கூடுமென
 என்றுபோகி கொற்றுகூறுத் தார்த்துங்களு குடி
 நோகுத்திருப்பு
 வைக்குத்துக்கு சுதாங்கு நீண்டியென்ற ஒர்ப்பு
 நோகுத்து கும்ஹானையில்
 கூடுத்திருப்பாக கூடுமூட தீர்மை தீர்மையோடு
 கூடுமை காலாதுவி முதல்துபியை ஏற்கா குடு
 மை சூலை குஞ்சு நோகுத்திருப் பின்திருப்பு வெற்று
 கூடுத்துமை கண்ணிரு நீண்டு தீர்மை

சிறிது நேரத்தின் பின்பு, மெதுமெதுவாகக் கண்களை விழித்துப் பார்த்தான். நடுக் காட்டில் ஒரு குகைக்குள்ளே அநாதரவாகக் கீட்பதனை உணர்ந்தான்.

நடந்த சம்பவங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நினைவுக்கு வந்தன.

அவனைத் தூக்கி வந்த கழகைக் காணவில்லை. கழுது எங்கே போயிருக்கும் மெதுவாக எழுந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். அங்கு அவன் கண்ட காட்சி அவனை நடுங்க வைத்தது.

அவனைச் சுற்றிப் பாம்புகள், சிங்கம், நாய்கள், மயில்கள், எலிகள், மாடுகள்..... இன்னும் பல. அவற்றோடு அவனைத் தூக்கி வந்த கழுதும் கிருந்தது.

அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் திதுதான் நரகலோகம் என்பதா! நான் நரகலோகத்திற்கு வந்துவிட்டேனா? என நினைத்தான்.

அவன் நினைத்துமாம் அந்த விலங்குக் கூட்டங்களுக்கு அவன் நினைத்தது என்னவென்று புரிந்தது.

“என்ன மனிதா, நரகலோகத்திற்கு வந்துவிட்டாய் என்று யோசிக்கிறாயா? நீ ஒரு மரம் வெட்டி மரங்களை வெட்டி அழிப்பவன். மரங்களை வெட்டி அழிப்பவர்கள் நரகலோகத்திற்குத்தான் வரவேண்டும். மரங்களை வெட்டி அழிப்பவர்

களுக்கான தண்டனை நரகலோகந்தான்.”

தலையை ஆட்டி ஆட்டிக் கூறியது கழகு.

இந்தக் கழகு சொல்வது உண்மையானால் நான் நரகலோகத்திற்கு வந்து விட்டேன். இனி இந்த விலங்குகள் என்னைச் சீத்திரவதை செய்து கொல்லப் போகின்றனவோ!

பயந்து நடுங்கினான்.

“பயப்பட வேண்டாம். நீ நினைப்பது எங்களுக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. நாங்கள் மிருகங்கள் அல்ல. கடவுளின் வாகனங்கள்” என்றன.

“என்ன நீங்கள் கடவுளின் வாகனங்களா!” என்றான் வியப்புடன் ஆனந்தன்.

“இவன் எலி; பிள்ளையாரின் வாகனம். இவன் பசு; சீவபெருமானின் வாகனம். இவன் மயில்; முருகனின் வாகனம். இவன் சீங்கம்; காளியின் வாகனம். இவன் காகம்; சனீஸ் வரணின் வாகனம்..... இன்னும் சொல்லீக் கொண்டே போகலாம். இப்படி நாங்கள் சொல்லவில்லை. மனித முதாதையர்கள் தான் இப்படிச் சொன்னார்கள் என்றது கழகு.

ஏன் முதாதையர்கள் விலங்குகளைப் பறவைகளை கடவுளின் வாகனங்களாகச் சொன்னார்கள்?

மனதுக்குள் நினைத்தான் ஆனந்தன்.

“மனிதா மனதிற்குள் நீ நினைப்பது புரிகிறது. மனிதன் மிருகங்களைக் கொல்லக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒவ்வொரு மிருகத் தைப் - பறவையை வாகனங்களாகச் சொன்னார்கள். அதன் அழிப்படை காடுகள் அழியக் கூடாது என்பதுதான். காடுகளுக்கும் விலங்குகளுக்குமிடையே மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. உணவுச் சங்கிலி உண்டு. மிருகங்கள் அழிந்தால் காட்டின் சமநிலை குழம்பி காடு அழிந்து விடும். ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒவ்வொரு மிருகங்களை வாகனங்களாகச் சொன்னால், கடவுளுக்குப் பயந்து மிருகங்களைக் கொல்ல மாட்டார்கள். விலங்குகளும் பாதுகாக்கப்படும்; மரங்களும் பாதுகாக்கப்படும். புரிகிறதா!” - விளக்கியது கழகு. காட்டை அழித்ததற்கு இந்த மிருகங்கள் தண்டனை வழங்கப் போகிறது. எப்படியாவது இங்கிருந்து தப்பி போய் விட வேண்டும் என நினைத்தான்.

“புரிகிறது, நான் தெரியாமல் மரங்களை வெட்டி விட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். என்னை வீட்டுக்குப் போக விடுங்கள். வீட்டில் மனைவியும் பிள்ளைகளும் என்னைத் தேடுவார்கள்.”

அழுதான் ஆனந்தன்.

“சரி, உன்னைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கிறது. தவறு செய்வது உலக இயல்பு. தீருந்தி வாழ்வது மனித இயல்பு. உன்னை மன்னித்து விடுகீறோம். நீ போகலாம்”

கழுகு அவனை விடுதலை செய்தது.

“நன்றி, கழகாரே, நடுக்காட்டில் என்னைக் கொண்டு வந்து விட்டுள்ளீர்கள். எனக்குப் போகப் பாதை தெரியாது. என்னைக் கொண்டு போய் எல்லையில் விட்டு விடு.

மனிதா, தவறு செய்தவர்கள் தண்டனை பெற்றுத்தான் ஆக வேண்டும். நீ நடந்து தான் உன் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். நீ நேரே நடந்து போ. நடந்து போகும் பொழுது உனக்கு பாதை தெரியாமல் போனால் அருகீல் இருக்கும் மரத்திடம் வழியைக் கேள். அந்த மரம் உன்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கும். நீ சரியான விடையைச் சொன்னால் உன் வீட்டுக்குப் போவதற்கான வழியைக் காட்டும். போ.....”

சரி..... நடப்பது நடக்கட்டும் நடக்கலானான்.

ஒற்றையடிப் பாதை ஒன்று தெரிந்தது. அந்தப் பாதையினால் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

நீண்ட தூரத்தின் பின்பு, அந்த ஒற்றையடிப் பாதை திரண்டாகப் பிரிந்து சென்றது.

எந்தப் பாதையினாடாகச் செல்வது? சிந்தித்தான் ஆனந்தன்.

அப்பொழுது கழகு சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. மரத்திடம் உதவி கேட்கலாம். ஆனால் மரம் கேள்வி கேட்குமே! மரம் கேட்கும் கேள்விக்கு சரியான விடையைச் சொன்னால் வீட்டுக்குப் போகலாம். பிழையான விடையைச் சொன்னால் பாதாளத்திற்கு வழி காட்டுமே! என்ன செய்வது?

சரி, எதற்கும் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

“மரமே, மரமே எனது வீட்டுக்குப் போகும் வழியை தவற விட்டு விட்டேன். வீட்டுக்குப் போகும் பாதையைக் கொஞ்சம் காட்டுவாயா!”

மரத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“சரி, உனக்கு வழியைக் காட்டுகிறேன். ஆனால், நான் உன்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்பேன். சரியான பதிலைச் சொல்ல வேண்டும். பிழையான பதிலைச் சொன்னால் பாதாள வழியைத்தான் காட்டுவேன்.”

“சரி, கேளுங்கள்.....” பயந்து பயந்து கேட்டான்.

“ஏன் மனித முதாதையினர் கடவுளுக்கு பல்வேறு வகையிலான பூக்களினாலும் இலைகளினாலும் அர்ச்சனை செய்கிறார்கள்?”

சிந்தித்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு பதில் தெரியவில்லை.

“கடவுளை மகிழ்ச் சிப்படுத்துவதற் காக.....”
என்றான்.

“பிழையான பதில். மனிதர் கள் மரங்களை வளர்க்க வேண்டும் என் பதற் காகத்தான் கடவுளுக்கு பல்வேறு வகையினதான் பூக்களாலும் நிலைகளாலும் அர்ச்சனை செய்கிறார்கள். அர்ச்சனைக்கு பூக்கள் தேவை என் பதற் காக மனிதர் கள் மரங்களை வளர்க்கிறார்கள். அர்ச்சனைப் பூக்களின் மரங்களை வெட்டமாட்டார்கள். நிதுதான் சரியான பதில். எனவே, உனக்கு பாதாள பாதையைத்தான் காட்ட முடியும். நிதோ! நிந்த பாதையால் போ ஒரு பாதையைக் காட்டியது மரம்.

நான் பிழையான பதிலைச் சொல்லி விட்டேன். நிந்தப் பாதையினால் போனால் பாதாளத்திற்குத்தான் போகலாம். ஓ! பயப்படத் தேவையில்லை. நிரண்டு பாதைகள் தானே தெரிகின்றன. மரம் காட்டும் பாதைக்கு எதிர்ப் பாதையில் போனால் விட்டுக்குப் போகலாம்.

மரம் சொன்ன பாதைக்கு எதிர்ப் பாதையால் நடந்தான்.

சிறிது தூரம் போனதும், மீண்டும் அந்தப் பாதை பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து சென்றது.

இப்பொழுது எந்தப் பாதையினால் செல்வது? முதல்

இரண்டு பாதை சென்றதனால் துப்பிக் கொண்டேன். ஆனால், இந்தப் பாதை பலவாறாகப் பிரிந்து செல்கின்றதே!

“சரி, மரத்திடம் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

“மரமே, மரமே, எனது வீட்டுக்குப் போகும் பாதையைக் கொஞ்சம் காட்டுவாயாக?”

“சரி, உன்னுடைய வீட்டுக்குப் போற வழியைக் காட்டுவதற்கு நான் ஒரு கேள்வியைக் கேட்பேன். சரியான பதில் சொல்ல வேண்டும். பிழையான பதிலைச் சொன்னால் பாதாளத்திற்கு போகிற வழியைத்தான் சொல்லுவேன்”

“சரி, கேள்வியைக் கேள். ஆனால், கொஞ்சம் கிலேசான கேள்வியைக் கேள்”

“சரி, கிலேசான கேள்வியைக் கேட்கிறேன். ஏன் கோயில் களில் அபிசேகம் பண்ணுவதற்கு பழங்களை பயன்படுத்துகின்றனர்.”

“அபிசேகத்திற்கு பழங்களைப் பெறுவதற்காக முதாதையர் மரங்களை நட்டனர். இதனால் மரங்கள் வளர்க்கப்பட்டன. பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டன.”

“ஓ! சரியான பதில். இடப்பக்கப் பாதையால் போனால் உனது வீட்டுக்கு போகலாம்”

இடது பக்கப் பாதையைச் சுட்டிக்காட்டியது மரம்.

அந்தப் பாதையால் நடக்க ஆரம்பித்தான் ஆனந்தன்.

நீண்ட நேரம் நடந்து நடந்து களைத்துப் போனான். வீட்டை விரைவாக சென்றடைய மாட்டோமா என்று கால்கள் ஏங்கின.

பாதை ஓர் கிடக்கில் போய் முழந்தது. பின் அது நான்காகப் பிரிந்து சென்றது.

ஆனந்தன் எந்தப் பாதையால் செல்வதென்று சிந்தித்தான். அதற்கிடையில் அவ்விடத்தில் கிளை பரப்பி நின்ற ஆலமரம், “என்ன மனிதா, சிந்திக்கின்றாய்? எந்தப் பாதையினால் செல்வது என்றுதானே! பயப்பட வேண்டாம் நான் கேட்கும் கேள்விக்கு பதில் சொல்லி விடு. உனக்கு போகும் வழியைக் காட்டுகிறேன். ஆனந்தனைப் பார்த்துக் கேட்டது.

களைத்துப் போயிருந்த ஆனந்தன் பதிலெலதுவுமே சொல்லாமல் அமைதியாக நின்றான்.

தொடர்ந்தது ஆலமரம்.

“உன்னைப் பார்க்க பாவமாக இருக்கிறது. நானே கேள்வியைக் கேட்டு விடுகிறேனே! நோயுள்ள பக்தர்கள் பாதை யாத்திரை போவேன். என்னோய் குணமாக வேண் கும் என்று நேர்த்தி வைக்கிறார்கள். பின்னர் நடை பாதையாக பாதை யாத்திரை போகிறார்கள். கோயிலைச்

சென்றடைந்ததும் நோய் குணமாகி விடுகிறது.
அது ஏன்?"

ஆலமரம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும்
காட்டிலே மரங்கள் அறிவுரை சொன்னது
நினைவுக்கு வந்தது.

"ஆலமரமே, மனிதன் பாதை யாத்திரை செல்லும்
போது அடர்ந்த காட்டிலூடாகச் செல்கிறான். அங்கு
மரங்கள் CO_2 வை உள்ளொடுத்து O_2 வை
வெளிவிடுகின்றன. அதனால் பூரணமான சுத்தக்
காற்று கிருக்கின்றது. அந்த காட்டிலுள்ள
மூலிகைகளும் காற்றுடன் கலந்து கிருக்கின்றன.
அதனை மனிதன் சுவாசித்துக் கொண்டு
நடப்பதனால், கோயிலைச் சென்றடையவும் நோயும்
குணமாகி விடுகிறது"

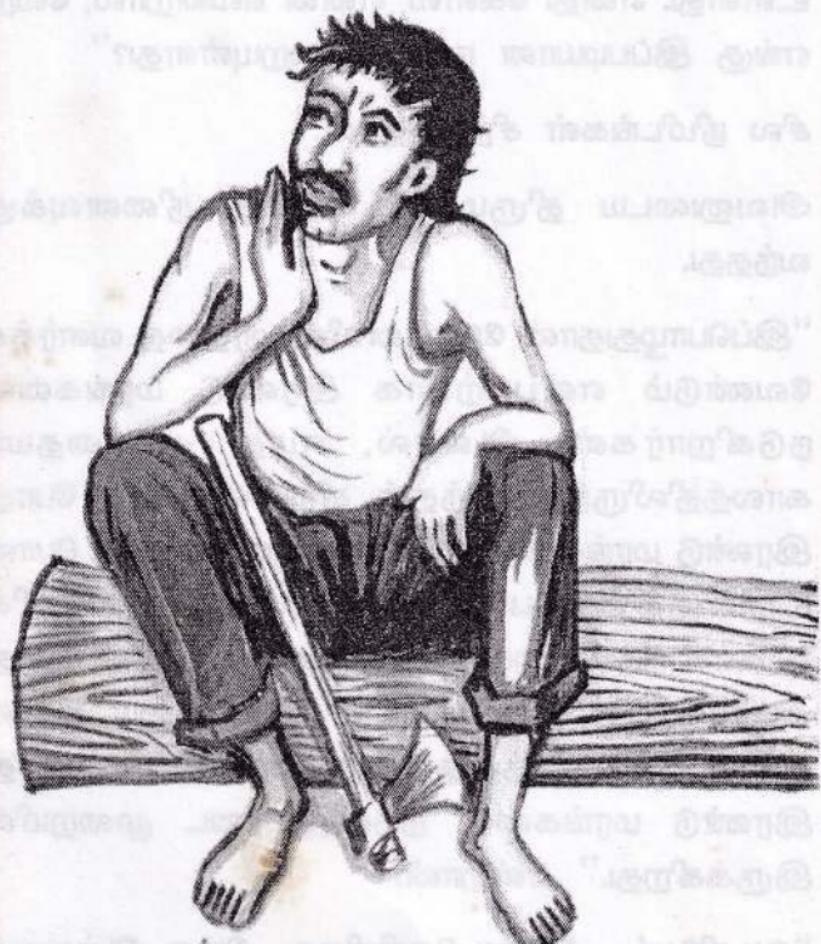
"ஓ! மனிதா சரியான விடையைச் சொல்லி விட்டாய்.
இதோ தெரிகிறதே கிந்தப் பாதையால் செல்.
கிந்தப் பாதை அதோ தெரிகிறதே அந்த
மரத்தழில் போய் முழும்.

அந்த மரத்திடம் கேள். உன் வழியைக் காட்டி
விடும்" என்றது மரம்.

"நன்றி, நான் போய் வருகிறேன்" என்றவாறு
நடந்தான்.

விரைவாக அந்த மரத்தை அடைந்தான்.

“நீங்களேயும் வரிசுடை கூட்டுத்தூய் நீண்ட குற்ற
ஏவ்விட்டுத்தாக நீங்களேயென்கூட காலக்க்லூஸ்டி முழு
ஏராகுமலை முனையிலே குடி கூட்டுத்தூயுடைய”
படி வாக்கங்கு இங்குகீலி முழுத்தூய் முழுத்தூய்
கீலைப் பதின்மூன்து முழுத்தூயைக் கொட்டி. குடி
பட்டு குடி வருகிறோம் வருகிறோம் முனையிலே முழுத்தூயுடை
முழுத்தூயை காலாகீலைக் கொட்டி வாக்கங்கு குற்ற
ஏவ்விட்டுத்தாக நீங்களேயென்கூட காலக்க்லூஸ்டி குற்ற

அங்கு அவன் மரத்துடன் எதுவுமே பேசவில்லை. மரம் அவனுக்காகக் கேள்வியுடன் காத்திருந்தது.

“ஜேர்மனியில் ஒரு தீருமணம் செய்வதாயின் ஆணும், பெண்ணும் கிரண்டு மரங்களை நட்டு ஒரு அளவு உயரத்திற்கு வளர்ந்த பின்பே தீருமணம் செய்யவேண்டும் என்று சட்டம் உள்ளது. எனது கேள்வி என்ன வென்றால், வேறு எங்கு இப்பழான நடை முறையுள்ளது?”

சில நிமிடங்கள் சீந்தித்தான்.

அவனுடைய தீருமணச் சடங்கு நினைவுக்கு வந்தது.

“இப்பொழுதுதான் ஜேர்மனியில் மரத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்பதற்காக கிரண்டு மரங்களை நடுகிறார்கள். ஆனால், எமது முதாதையர் காலத்திலிருந்து இந்துத் தீருமணத்தின் போது கிரண்டு மரங்களை நடுகீன்றனர். தாலிக்கு பொன் உருக்குகீன்றபோது ஒரு மரத்தை கன்னிக் காலாக நடுகீன்றனர். தீருமணச் சடங்கின் போது அச்சாணியில் ஒரு மரத்தை நடுகீன்றனர். திதன் மூலம் ஒரு இந்துத் தீருமணத்தின் பொழுது கிரண்டு மரங்களை நடுவது நடை முறையில் திருக்கிறது.” என்றான்.

“ஓ! கீறேட்ட... அதோ தெரிகிறது. அந்த ஆற்றைக் கடந்தால் உனது வீடுதான். நீ போ....”

సంగ్రహం ఏంది లింగానికిర్మిత శ్రీమతి
సంగ్రహం యాం పుష్టియామికిర్మిత
వీచిత్రమై గీతి వీచిత్రమై కుర్మాము
అంతముని జాపి వల్లించి వాళ్లు పేరించి
ఎల్లి ద్వారాయిత కృష్ణాము, శామానికిర్మిత వాళ్లు
శామి శామాని చెల్లు పేరించి
శామి శామాని పీస్తు శామి శామి శామి శామి
శామి శామి శామి శామి శామి శామి శామి శామి

என்றது மரம்.

நன்றி கூறிக்கொண்டு விடை பெற்றான்.

ஆற்றங்கரையை அடைந்தான்.

ஆற்றைக் கண்டதும் ஒரே மகிழ்ச்சி. தண்ணீரை
அள்ளிப் பருக வேண்டும் போல இருந்தது.

நீரிலே திறங்கினான். திரண்டு கைகளாலும் நீரை
அள்ளிப் பருகப் போனான்.

ஆச்சரியம்! நீர் திடீரென வற்றிப் போனது. நிலம்
வரட்சியால் கீலங் கீலமாக வெழுத்தது.

தீக்பிரமை பிழுத்தவன் போல நின்றான்.

ஆற்றங்கரையிலே ஒரு பெரிய மரம் இருந்தது.
அந்த மரத்தினழியில் போய் அமர்ந்தான்.

கோட்ரையை நாழியில் சாய்த்தபடி வற்றிய ஆற்றை
வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அவன் அமர்ந்திருந்த மரம் சொன்னது.

“மரங்களை வெட்டுவதனால், காடுகளை
அழிப்பதனால் மண்ணரிப்பு ஏற்படுகிறது;
மண்ணில் ஈரலிப்பு தன்மை தில்லாமல் போகிறது;
வெப்பம் அதிகரிக்கிறது; வரட்சி ஏற்படுகிறது;
ஆறுகள் உலர்ந்து போகின்றன; குழிப்பதற்கு நீர்
தில்லாமல் போகிறது. குழிக்க தண்ணீர்
தில்லாமல் இருக்க வேண்டியதுதான்!”

“இனி நான் ஒரு நாளும் மரத்தை வெட்ட மாட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். எனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது கொஞ்சம் தண்ணீர் தாருங்கள்.

பரிதாபமாகக் கேட்டான் ஆனந்தன்.

மீண்டும் ஆற்றில் நீர் பெருகியது.

ஆற்றில் கிறங்கினான். கிரண்டு கைகளாலும் நீரை அள்ளிப் பருகினான். தாகம் தீர்ந்தது.

கரைக்கு வந்தான். மரத்தின் கீழே கூடக்கும் கோடரியைப் பார்த்தான். கிந்தக் கோடரியால் தானே எவ்வளவு மரங்களை வெட்டியிருக்கிறேன். அறியாமையினால் எவ்வளவு காடுகளை அழித்திருக்கிறேன். இனி ஒரு மரத்தைக் கூட வெட்டக் கூடாது. சத்தியமாக ஒரு மரத்தைக் கூட வெட்ட மாட்டேன். கிவ்வளவு மரத்தை அழித்து நாசமாக்கிய கோடரியே இனி நீதொலைந்து போ.

கோடரியை கையிலே எடுத்தான். ஆற்றைப் பார்த்தான். ஆறு நிலவொளியில் பளபளவன்றி ருந்தது. வேகமாக கோடரியை வீசி ஏறிந்தான். அது போய் நடு ஆற்றில் விழுந்தது.

நட்டாற்றில் கோடரி போய் விழுந்ததுதான் தாமதம், அக் கோடரி வெழித்துச் சிதறியது. அந்த

இடத்திலிருந்து ஒரு உருவம் மேலே எழுந்து வந்தது.

அந்த உருவத்தை உற்று நோக்கினான்.

அழகான ஒரு பெண். வெள்ளை நிற மேனி. சிரித்த வட்ட முகம். பளிச்சிடும் கண்கள். காலில் மெல்லிய கொலுகு. உடலைப் போர்த்திய வெள்ளை ஆடை. அந்த உருவம் நீரின் மேலால் அவனை நோக்கியே வந்தது.

அவனருகே வந்து நின்றது அந்த உருவம்.

ஆனந்தன் அந்த உருவத்தைப் பார்த்தான். அது ஒரு பெண் உருவமாக கிருந்தாலும், ஏதோ ஒரு கீனம் புரியாத பிரகாசம் தெரிந்தது.

ஏதோ கேட்க வாயியுத்தான். வார்த்தைகள் வரவில்லை. அப்படியே ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

சில நிமிடங்களில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“நீ யார்?”

“நான் பேயுமல்ல; மனிதனுமல்ல”

அந்த உருவம் சொன்னது.

“அப்படியானால் நீ.....!”

“நானா! நான் மரங்களுக்கிள்லாம் கடவுள். மரத் தேவதை.”

“அப்போ..... இவ்வளவு நேரமும் என்னுடன் கதைத்தது.....!” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

தேவதையின் முகத்திலிருந்து ஒரு புன்சரிப்பு எழுந்தது.

“மரங்கள் பேசவில்லை; கற்கள் பேசவில்லை; இயற்கை பேசவில்லை; மீருகங்கள் பேசவில்லை; நான்தான் பேசினேன்”

அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

“தேவதைகள் தேவலோகத்தில்தான் இருப்பார்கள். பூமிக்கு வர மாட்டார்கள்! அப்பழயானால் நீங்கள்.....” என்று கேட்டான்.

“இண் மைதான், தேவதைகள் பூலோகம் வருவதில்லை. ஆனால் பூமியைக் காக்க வேண் முய பொறுப்பு அவர்களுக்கு உண் டு. மனிதர்கள் பூமியில் செய்யும் அட்டேழியம் பொறுக்கமுடியவில்லை. காடுகளை அழிப்பதனால் பூமியின் வெப்பநிலை அதீகரிக்கிறது; கடல் மட்டம் உயருகிறது; பனிமலைகள் உருகுகின்றன; சனாமி, சூராவளி, மண்சரிவு, ஏரிமலை வெறிப்பு தொடங்கி விட்டது. இதனால் பூமியே அழியப் போகிறது. அதுதான் பூமியைக் காக்க பூலோகம் வந்தேன்.”

அவனுடைய வார்த்தைகள் குயிலோசை போல் வந்தது. அவ்வளவு தினிமையான குரல்.

“நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. நான் கூட மருத்தை அழிப்பதனால் ஏற்படும் தீமையை அறியாமல் எவ்வளவோ மருத்தை வெட்டி அழித்து விட்டேன். நீங்கள் சொன்னதுன் பின்புதான் மருத்தை வெட்டக் கூடாது. மருத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்று உணர்ந்தேன். இனி ஒரு மருத்தைக் கூட வெட்ட மாட்டேன். இது சுத்தீயம்” என்றான்.

“தவறு செய்வது உலக இயல்பு. தீருந்தி வாழ்வது மனித இயல்பு. நீ தீருந்தி விட்டாய். இனி ஒரு மரத்தையும் வெட்ட மாட்டாய். எனவே நான் உனக்கு ஒரு பரிசு தரப் போகிறேன்.”

“என்ன பரிசு தரப் போகிறீர்கள்?”

ஆவலுடன் கேட்டான்.

அப்பொழுது எங்கிருந்தோ “டக்ட..... டக்ட.....” என்ற சுத்தம் கேட்டது. கிருவரும் திரும் பிப்பார்த்துர்கள்.

ஆற்றங்கரையோரத்தினால் ஒரு வெள்ளை உருவம் வந்து கொண்டு இருந்தது.

அந்த உருவம் அவர்களையே நோக்கி வந்து கொண்மிருந்தது.

அவர்களை நெருங்கிய பின் புதான் அவ்வுருவத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

இர் அழகான குதிரை! அழகான வெள்ளைக் குதிரை. அதன் வாயில் ஒரு பை தூங்கியது. பனை ஓலையினால் இழைக்கப்பட்ட பை.

குதிரை ஒட ஒட அந்தப் பையும் அழகாக ஆழ ஆழ அசைந்து கொண்மிருந்தது.

குதிரை தேவதையின் அருகே வந்து நின்றது.

வெருளும் சீவந்த கண்களினால் கிருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தது. செவிகளை நிமிர்த்தி, கிருபக்கங்களும் தூங்கிய சடைகளால் தேவதையைக் கீண்மியது.

தேவதை பஞ்ச போன்ற மேனியை மெதுவாகத் தடவினாள். குதிரையும் நன்றியாக தலையைத் தலையை ஆட்டி மயிரைச் சிலுப்பியது.

ஆனந்தன் அந்தக் காட்சிகளை வேழ்க்கையாகப் பார்த்தான்.

தேவதை குதிரையின் வாயிலே தூங்கிய பையை வாங்கினாள்.

“மனிதா, இதோ எனது பரிசு; வாங்கிக் கொள்” என்றாள்.

ஆனந்தன் மகிழ்ச்சியுடன் பையை வாங்கினான். பை பாரமாக கிருந்தது.

தேவதைகள் வானத் தில் திருக்கின்ற வைரங்களையும், பவளங்களையும் பூமிக்கு கொண்டு வருவார்கள் என கதைகளில் பழக்திருந்தான். தேவதை அந்தப் பையில் வைரங்களையும் பவளங்களையும் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்று நம்பினான். இனி இந்த வைரங்களையும் பவளங்களையும் விற்றால் பணக்காரனாகி விடலாம்; சந்தோசமாக வாழலாம் என்று மகிழ்ந்தான்.

அவசரம் அவசரமாகப் பையைத் தீரந்து பார்த்தான்.

உள்ளே ஒரு தேங்காயும் சில விதைகளும் திருந்தன.

இதுதானா ஆனந்தனின் முகம் வாழியது.

“என்ன மனிதா, உன் முகம் வாழவிட்டது”

ஆனந்தனின் முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார் தேவதை.

“இல்லை, தேவதைகள் வைரங்களும் பவளங்களுந்தான் கொடுப்பார்கள். ஆனால், நீங்கள் ஒரு தேங் காயையும் சில விதைகளையும் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அதுதான்.....”

அவன் வார்த்தைகளை முடிப்பதற்கிடையில், தேவதை சொன்னார்.

“அவை, நீ தொலைத் த விடைகள். கவலைப்படாதே! அந்துப் பைக்குள் வைரங்கள் கிருக்கின்றன. கவனமாக வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்று, தீறந்து பார்”

“சரி”

தலையை ஆட்டினான்.

தேவதை குதிரையில் ஏறினாள். ஆனந்தனைப் பார்த்துச் சீரித்தாள். கையை அசைத்தாள். குதிரை ஒட ஆரம்பித்தது. குதிரை காட்டுக்குள் மறைந்து போகும் வரைக்கும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

குதிரை மறைந்ததும், வீட்டை நோக்கி நடந்தான். நேற்று காட்டுக்கு விறகு வெட்டச் சென்ற ஆனந்தன் வீட்டுக்குத் தீரும்பாதுதனால், வாசலில் மனைவியும் பிள்ளைகளும் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

ஆனந்தனைக் கண்டதும் மகிழ்ந்தார்கள்.

கையில் கோட்டியையும் விறகையும் காணாதுதனால் வேதனையடைந்தார்கள்.

“எங்கே கோட்டியையும் காணவில்லை. விறகையும் காணவில்லை ஆச்சரியமாகக் கேட்டார்கள்.”

“உள்ளே வாருங்கள் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன்”

எல்லோரையும் உள்ளே அழைத்துப் போனான். நடந்தவை எல்லாவற்றையும் சொன்னான். கிருதியில் தேவதை கொடுத்துப் போன வைரங்களும் பவளங்களும் கிருக்கும் பை பற்றிக் சொன்னான்.

எல்லோருக்கும் பையைத் தீரந்து பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை வந்தது.

ஆனந்தன் பையை நடு வீட்டில் வைத்தான். அவனைச் சுற்றி மனைவியும் பிள்ளைகளும் நின்றார்கள்.

ஆனந்தன் பையைத் தீரந்தான். உள்ளே கிருக்கும் பொருட்களை ஓவ்வொன்றாக வெளியே எடுத்தான்.

முன்னர் அவன் பார்த்த அதே தேங்காயும் விதைகளும் மட்டுமே கிருந்தன. வேறிராரு பொருட்களும் கிருக்கவில்லை. ஏமாற்றம் அடைந்தான். தேவதை அவனை ஏமாற்றி விட்டதாக என்னினான். தேவதை மீது கோபம் கோபமாக வந்தது.

ஆத்தீர்த்துடன் பையை உதற்னான்.

பைக்குள் கிருந்து ஒரு கழுதுறை விழுந்தது. அதற்குள் வைரம் கிருக்கின்றதோ என்றென்னிக் கொண்டு, அந்தக் கழுது உறையைக் கையிலே

எடுத்தான். அவசரமாகத் தடவிப் பார்த்தான். உள்ளே ஒரு பொருளும் கிருக்கும் தடயமும் தென்படவில்லை. ஆனால், அந்தக் கழது உறையில் ‘வைரமாகும் மந்திரம்’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆனந்தனுக்கு எல்லாமே ஆக்சரியமாக கிருந்தது. அதற்கிடையில் நடக்கும் சம்பவங்களை பார்த்துக் கொண் டிருந்த மனைவியும் பீள்ளைகளும் “வைரங்களும் பவளங்களும் கிருக்கிறது என்று கூறினீர்கள். இங்கே ஒன்றையுமே காணவில்லையே!” என்றனர்.

“அதுதான் எனக்கும் குழப்பமாக கிருக்கிறது.”

இந்தக் கழது உறையைத் திறந்தவுடன் தேங்காயும் விதைகளும் வைரங்களாகவும் பவளங்களாகவும் மாறி விடுமோ!

கழது உறையைப் பிரித்தான். உள்ளே ஒரு கழுதும் கிருந்தது. கழுத்தை விரித்துப் பழுத்தான்.

“இந்த தேங்காயையும் விதைகளையும் நட்டு, ஒவ்வொரு நாளும் நீஞுற்றி வந்தால் வைரங்களாகும்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

“எல்லோரும் வாருங்கள். விதைகளை நடுவோம்; நீரை ஊற்றுவோம்; மரங்களை வளர்ப்போம்; வைரங்களாக மாற்றுவோம்”

சத்தும் போட்டுக் கூத்தினான்.

அந்தச் சத்தம் அறை முழுவதும் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

“என் ன நீத் தீரையில் சத்தம் போட்டுக் கத்துகிறீர்கள். நீத்தீரையில் கனவு கண்ணங்களா?”

என்றவாறு அவனைத் தொட்டு உச்ப்பினாள் ஆனந்தனின் மனைவி.

கண் விழித்துப் பார்த்தான் ஆனந்தன். அவனின் அருகே அவனுடைய மனைவி திருந்தாள். எங்கும் திருளாக திருந்தது. ஒரு குப்பி வீளாக்கு மட்டும் ஏரிந்து கொண் டிருந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் ஒரு மூலையில் கோட்டீ திருப்பது தெரிந்தது.

நான் கண்டது எல்லாம் கனவு தானா! பயத்துடன் எழுந்து பாயில் திருந்தான்.

அதன் பின்பு கிராவு முழுவதும் நீத்தீரையே வரவில்லை. கண்ட கனவுகள் அவனைப் பேயாக ஆட்டிப்படைத்துன.

நீண்ட நேரத்தின் பின்பு நீத்தீரையாகிப் போனான்.

அதீகாலையில் எழுந்தான். சோம்பலாக திருந்தது. குந்திக் கொண்டு திருந்தான்.

அப்பொழுது கனவில் குருவி சொன்ன மந்திரம் நினைவுக்கு வந்தது.

கண்களை திறுக மூழிக் கொண்டான்.

“சறுசறுப்பாக இருங்கள்”

பல தடவைகள் குருவி சொன்ன மந்திரத்தை உச்சரித்தான்.

உற்சாகம் பிறந்தது. அவனையும் அறியாமல் அவனுக் குள் ஓள் ஒரு மாற்றம் வந்தது. சறுசறுப்பாக இயங்க ஆரம்பித்தான்.

மண் வெட்டியை எடுத்தான். காணியைப் பண்படுத்தினான். அதீல் தேங்காயை நட்டான். விதைகளை விதைத்தான். ஒவ்வொரு நாளும் தண்ணீர் இயற்றினான்.

ஆனந் தனுக் கு அவனுடைய மனைவியும் பிள்ளைகளும் உதவினார்கள்.

மரங்கள் வளர்ந்தன; பூத்தன; காய்த்தன; நல்ல பழங்களைக் கொடுத்தன.

அவற்றை நல்ல விலைக்கு விற்றான்; பணக்காரரானான்.

வீட்டைக் கட்டினான். மாடுகள் வாங்கினான்.

அந்த மாடுகளுக்கு காணியில் உள்ள மரங்களில் இருந்து இலைகளை உணவாகக் கொடுத்தான். அவை கன்றுகளை ஈன்றன. ஒரு மாட்டுப் பண்ணையே உருவாகிறது.

அவற்றில் இருந்து பாலைக் கறந்து விற்றான். நல்ல வருமானம் கிடைத்தது.

அவன் முதல் முதல் நட்ட தென்னை மரம் தேங்காய்களைத் தந்தன. தேங்காய்களை உணவுக்கு எடுத்தான். மீதித் தேங்காய்களை காணியில் நட்டான். அது ஒரு தென் னந் தோட்டமாக மாறியது.

இன்று அவன் பெரிய பணக்காரன். ஒரு மாட்டுப் பண்ணைக்கே சொந்தக்காரன். பெரிய தென்னந் தோட்டத்திற்கே சொந்தக்காரன்.

இப்பொழுது அவன் ஒரு மரத்தைக் கூட வெட்டுவதில் ஸல. மரத்தைக் கடவுளாக நினைக்கிறான். பஞ்சம் இல்லை; பட்டினி இல்லை; மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை வாழ்கிறான்.

உறுதியுரை

சுட்டிகளே, இக்கதையைப் படித்து முடித்தவுடன் மனதில் ஒரு ஆதங்கம் ஏற்பட்டிருக்கும்.

மரம் செழித்தால் சுற்றுச் சூழல் மேம்படும். சுற்றுச்சூழல் மேம்பட்டால் நாம் நல்ல முறையில் வாழ முடியும். இக்கருத்தை உணர்ந்திருப்பீர்கள்.

மரங்களை வெட்டக்கூடாது!

மரங்கள் வெட்டுபவர்களைத் தடுப்போம்!

மரம் பற்றிய அறிவுரையை மற்றவர்களுக்கு வழங்குவோம்!

எமது தாயக மண்ணைக் காப்போம் என உறுதி கொள்வோம்.

பிரியமுடன்,

ஓ.கௌ. துணைதுன்

இல. 64, கதிர்காமர் வீதி,
அமிர்தகழி,
மட்டக்களப்பு.
0776041503, 065-2226658

நன்றி

இந்நாவலை தொடராகப் பிரசுரித்த வீரகேசரி வாரமலருக்கும், அதன் ஆசிரியர் மதிப்புக்குரிய திரு. தேவராஜா மற்றும், சிறுவர் விருந்துப் பகுதிப் பொறுப்பாளர் ரேணுகா அவர்களுக்கும்.

சந்திர குறிப்புக்கள்

மரத்தை அழியவன்
மன்னனை நேசிக்க மாட்டான்.
மன்னனை நேசிக்காதவன்
மனிதனாக இருக்க மாட்டான்.

- ஒ.கே. குணநாதன்

